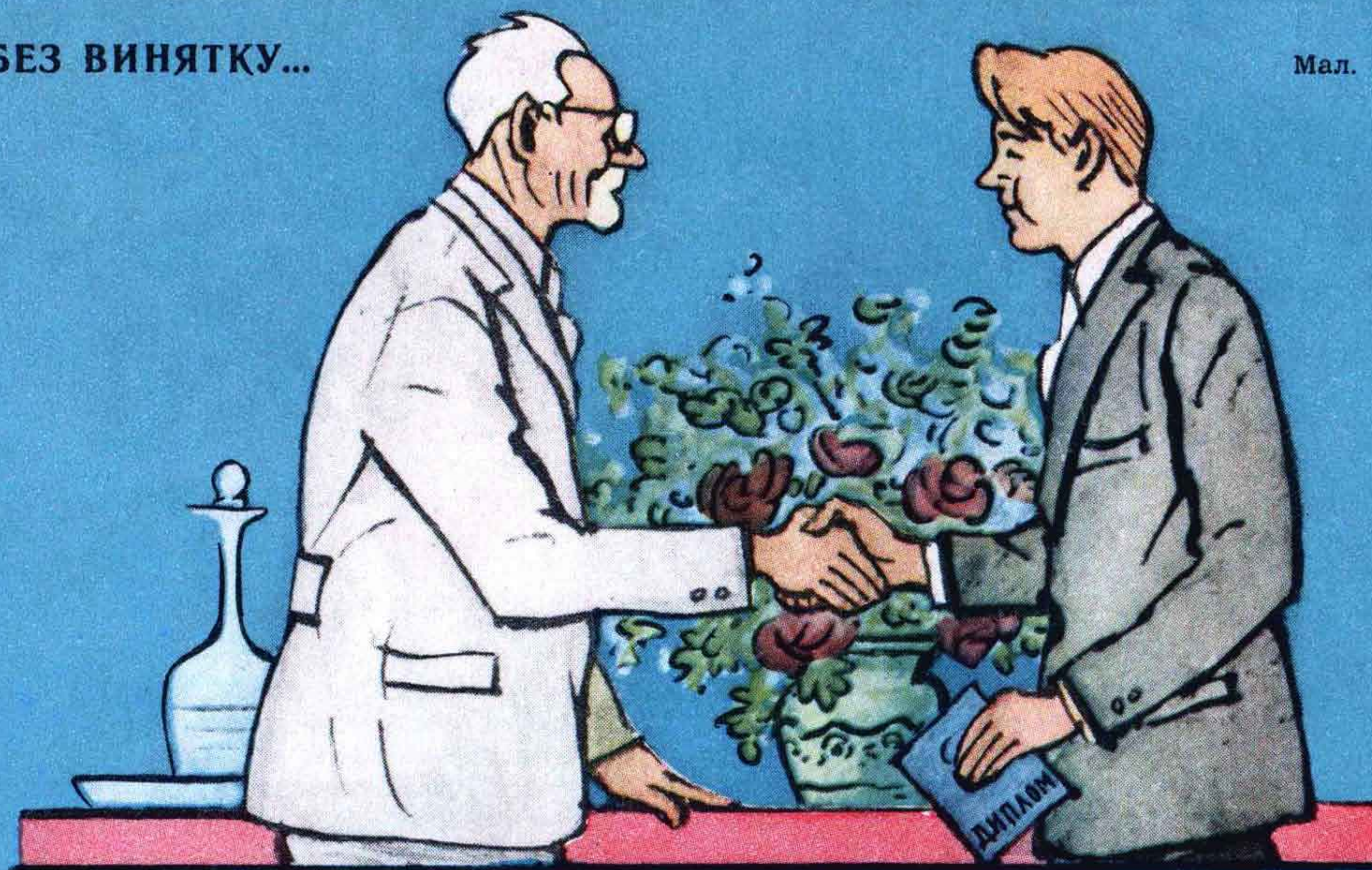
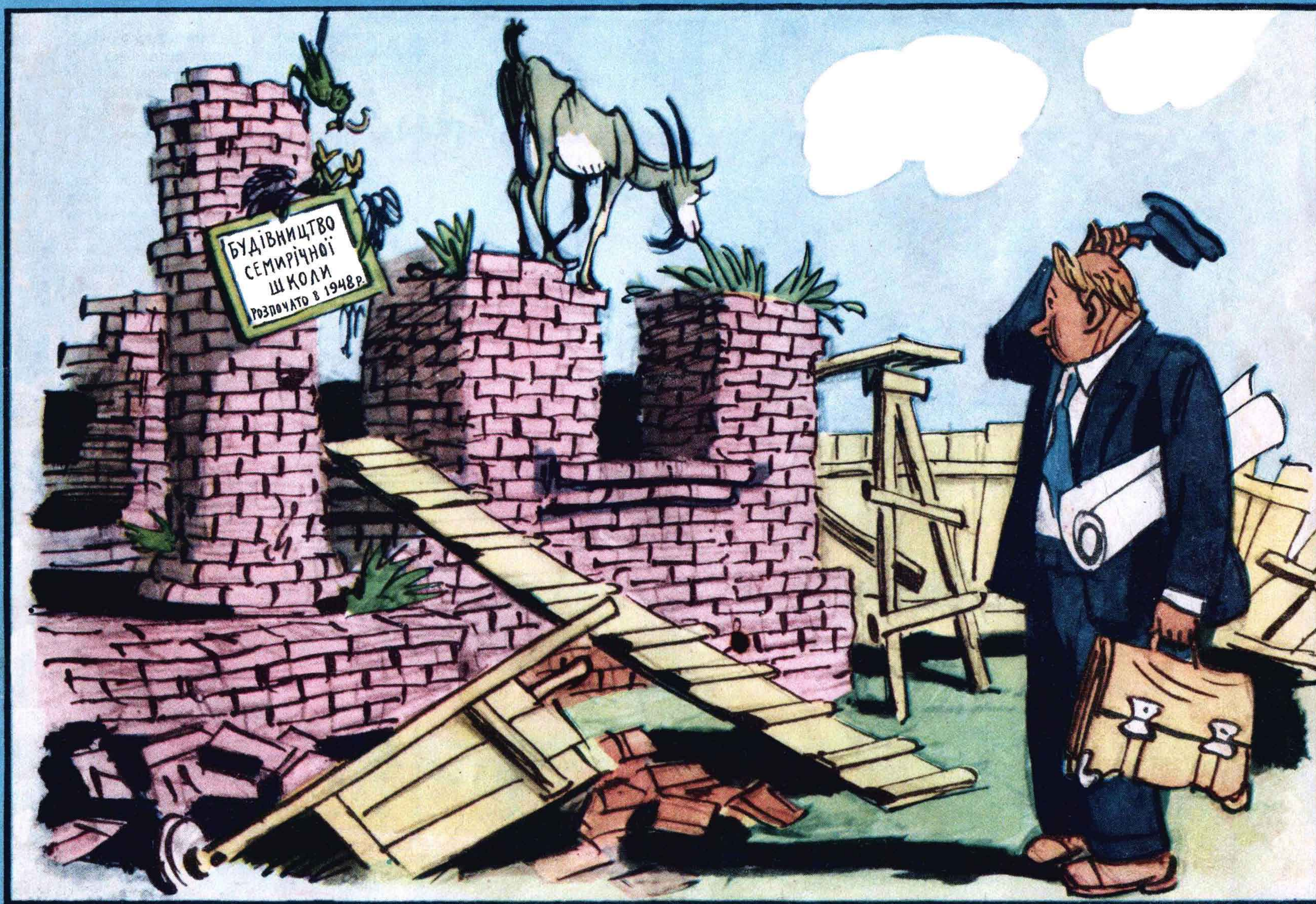

Дочка закінчила десятирічку.

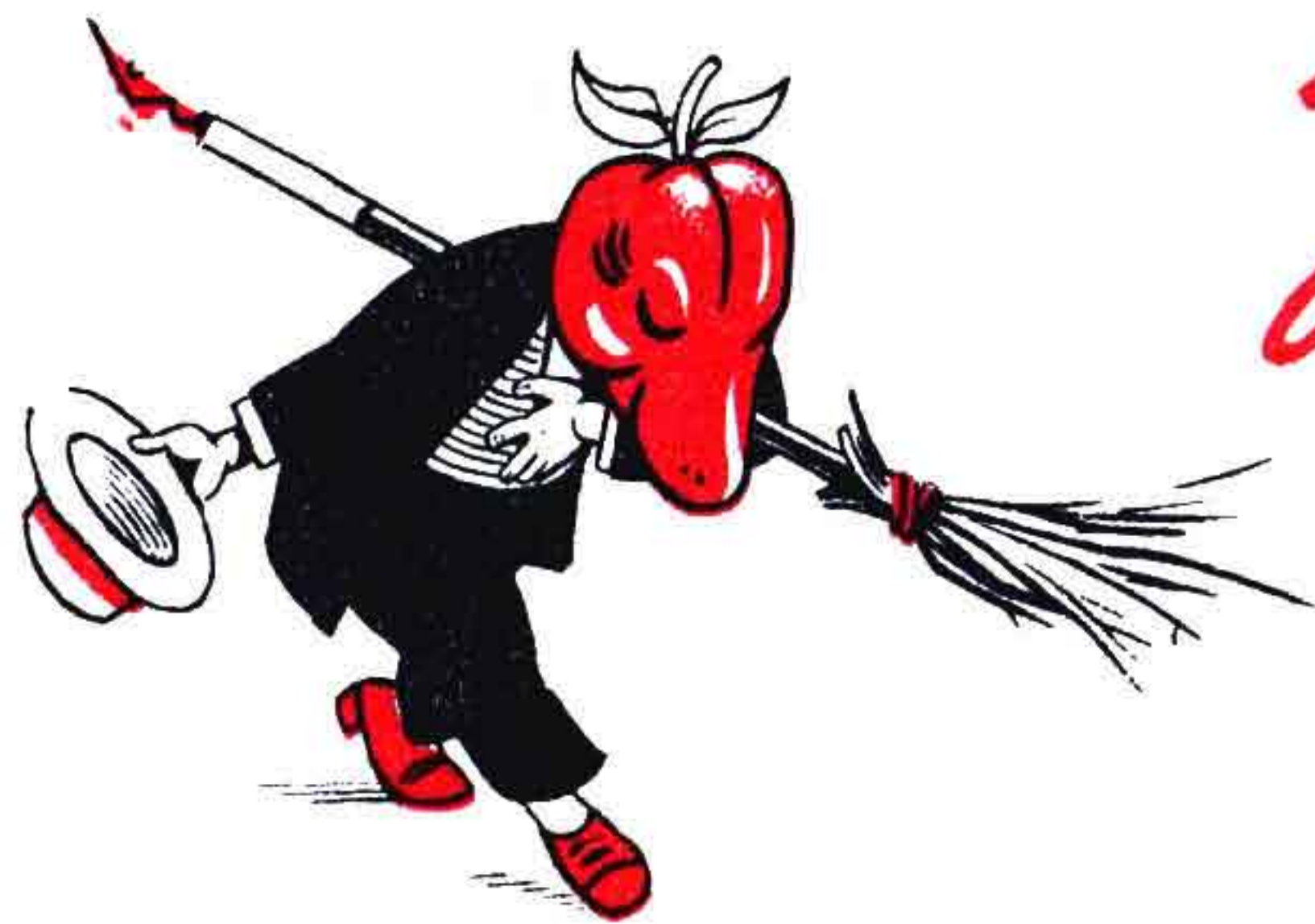

Син закінчив інститут.

А от батько ніяк семирічки не закінчить.

п е р е щ ь

Здоровенкі

БУЛИ!

ДРУЖНІЙ ЛИСТ МОЇМ ЧИТАЧАМ

Щире вам привітання, дорогі мої читачі! Даруйте мені великодушно, що турбую вас цим незвичайним листом, але справа йде про честь мого скромного імені і я вирішив звернутися по вашу допомогу.

Останнім часом, дорогі мої читачі, по містах і селах республіки нашої парами й поодинокі гастролюють якісь молоді торбохвати й видають себе за кореспондентів «Перця». За свідченням очевидців, у всіх у них на виду написа-

ВЕРЕДЛИВА НАРЕЧЕНА

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

Стільки пропозицій, а вона на них нуль уваги.

но, що це кримінальні елементи, що це пройди-світи й аферисти, за якими давно плачуть по-правно-трудова табора, проте ці лжекореспонденти то там, то там знаходять по-телячому довірливих простачків, а цього люду, зауважи-мо в дужках, подекуди водиться густо, і так легко забивають їм баки, що вони навіть доку-ментів не питають, приймають все на віру, а потім в крик:

- Гвалт, обікрали!
- Ой, рятуйте, обдурили.

А потім до «Перця»:

«Пише вам плановик однієї фабрики Раї-са С. До нас у Чернігів приїжджав ваш корес-пондент Олійник. Я ніколи не бачила його, але знала й любила його творчість. А як побачила, то одразу стала від нього без ума. Він сказав, що сатирики теж закохуються з першого погля-ду, й запропонував мені свою руку і серце. Я повірила йому, повірила його безумно красивим очам, повірила його красивим речам, я привела його додому й сказала, що тепер в цій хаті все, все твоє, а він, мерзость така, пожив у мене всього три дні, украв нові-новісінькі фетрові боти, 300 карбованців готівкою і втік. Коли ви не заставите його повернути мені боти і 300 карбованців, то я буду скаржитись на вас вище»...

А ось лист із Чуднівського району, Жито-мирської області. Пише громадянин Г. «В наше село прийшов із «Перця» художник Литвиненко. Він був у формі лейтенанта залізничної служ-би, ходив по хатах і говорив, що йому доруче-но перевірити, чи не виграла в кого яка облига-ція. Прийшов він і до мене. Номери моїх обли-гацій у мене записані до блокнота, але я давно не перевіряв і дав перевірити вашому худож-никові. Він довго звиряв по своїх таблицях, а потім сказав, що ні одна облигація не вигра-ла й пішов на станцію. Я перелічив облигації і бачу — однієї нема. Я — за ним, а його вже й слід прохолов. Я за блокнота та в ошадкасу. Такий, кажу, номер, така серія не виграла ча-сом? Касирка перевірила й каже: ваша облига-ція виграла п'ять тисяч, а в мене й ноги за-тряслися. Це була та облигація, що вкрав художник Литвиненко»...

Цей, правда, не загрожує, що писатиме вище, а більше плачеться, очевидно, зрозумівши, що попавсь на гачок афериста, який так худож-ственно обвів його круг пальця.

А ось телеграма аж із Грузії: «Просимо теле-графно повідомити Тбілісі, Руставелі, 30, чи пра-цює у вас кореспондентом Саченко Іван Гна-тович, уродженець села Йосипівки, Рокитян-ського району, Київської області».

Такого, скажу я вам, Саченка, та ще Івана, та ще Гнатовича, у моєму штаті ніколи не чис-лилось і не числиться, про що, розуміється, я і сповістив телеграфно в Тбілісі, втішаючи себе думкою, що на проспекті Руставелі, 30, міститься карний розшук Грузії. Все-таки штат пройдисвітів скоротиться на одного «кореспон-дента».

«Художника Литвиненка», слава міліції, вже спіймано. Гастролюють досі Олійник, якийсь Попов і якийсь Гончаренко. Надійшли чутки, що Олійник недавно роз'їжджав по Херсон-щині й Миколаївщині за спеціальним, як він казав, дорученням редколегії Перця «слідкува-ти за діяльністю керівників місцевих установ». Як повідомляють, оковпачив він і на Півдні кількох надто довірливих людей, навіть вусатих уже, і там, кажуть, клюнуло на його безумно красиві очі й медові речі кілька Раїс.

Майте на увазі, шановні читачі, цього само-го Олійника ще в дитинстві наречено Петром. Так і в паспорті його записано. А іменує він себе Степаном, запевняє, що це його прибране, літературне ім'я. Так, будь ласка, якщо цей самий Петро Олійник появиться у ваших кра-ях і відреконується «Олійник — з редакції Перця», то не дивіться ви йому в очі, а дивіться в паспорт (щоб, бува, не сплутати із справж-нім Степаном Олійником), а після цього беріть його за комір і тягніть до найближчого відді-лення міліції. А може до вас і Гончаренко, і Попов на гастролі прибудуть, то не погидуї-те і з цими учинити таким же манером.

Заздалегідь дякую од усього серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

З Комсомольського району переїхав на роботу до Козятини т. І. А. Петров.

Скажемо відразу, що Комсомольськ — це не місто на Амурі, а селище міського типу на Вінниччині. Від нього до Козятини всього лише 12 кілометрів. За існуючим законодавством переїзд на таку куценьку відстань не дає права на одержання підйомих.

— Яке там законодавство?! — обурився І. А. Петров, сівши в Козятині у крісло голови райвиконкому. — Я тут розпоряджаюся кредитами. Випишіть мені 3.675 карбованців підйомих.

Йому виписали, і він хутко поспішив їх одержати.

А, мабуть, доведеться голові виконкому ці гроші назад до каси нести, державі повертати. Цікаво, чи буде він тоді таким же легким на підйом?

Старі знайомі

ГОСПОДАР ЛІСУ

У журналі «ПЕРЕЦЬ» № 23 за 1953 рік було надруковано листа, в якому розповідалося про дії Медіокрицького М. М. — директора Гутянського лісгоспу, Богодухівського району, Харківської області. В листі говорилося, що Медіокрицький збудував собі два будинки — один у селищі Гути, а другий у м. Лебедині. Але він, як писалося в листі, «так з цими будівництвами поспішав, що забув заплатити державі за лісоматеріал і користування лісгоспівськими машинами».

Прочитав тоді Медіокрицький сам про себе, сердито чмихнув і випалив:

— Не їхнє діло! Я господар лісу! А мої знайомі з міністерства стануть за мене горою.

Не знаємо, чи справді в Медіокрицького є в Києві добрі знайомі, але відомо, що він і досі почуває себе, як за кам'яною горою.

Отже, дозволимо собі ще раз порушити його спокій і до тих фактів, що були в надрукованому листі, додати нові.

Будинок Медіокрицькому будував громадянин селища Гути Кондратенко Федір. Заплатив йому Медіокрицький не карбованцем, а деревом. З того дерева Кондратенко і собі збудував будиночок по сусідству з Медіокрицьким.

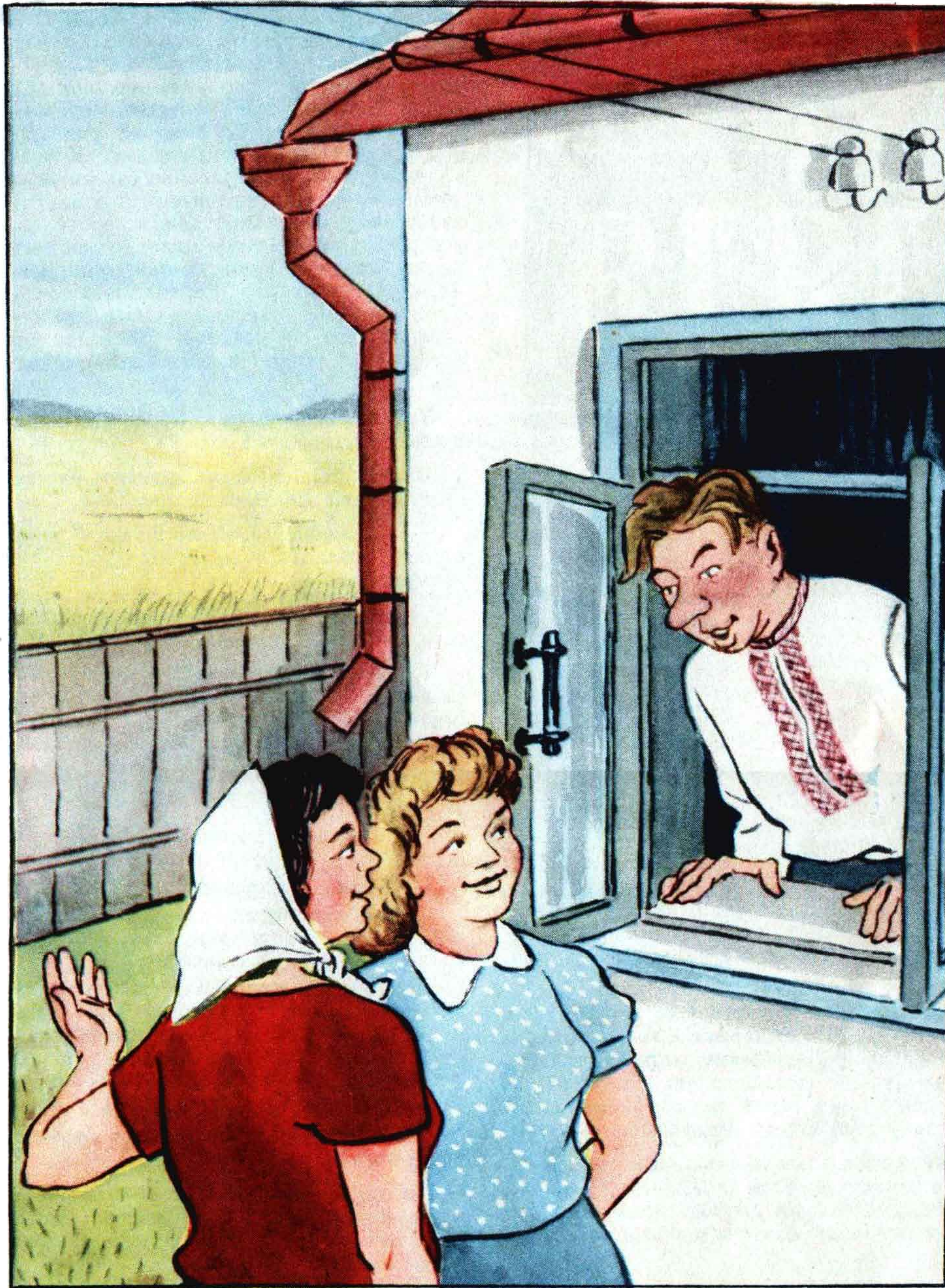
Дільничний уповноважений міліції Колесник почав було розслідувати махінації Медіокрицького. «Господар лісу» не розгубився і вдарив Колесника колодою, та так, що той дуже швидко збудував будинок, сарай і погріб. Збудував і замовк.

Тут уже почали цікавитись операціями-махінаціями самого Колесника, а він, не будь дурним, продав будинок за 50 тисяч карбованців та й дременує з району.

Хотів продати свій будинок і Медіокрицький, але не зійшовся в ціні: просив у покупця 45 тисяч карбованців, а той давав тільки 40 тисяч! Розсердився Медіокрицький та й забив дошками вікна й двері. Живе він у квартирі лісгоспу за 300 метрів від власного будинку.

Невже цей «господар лісу» і далі господарюватиме у державному лісі, як у власній вотчині?

Що на це скаже головне управління лісового господарства Міністерства сільського господарства УРСР?

— Товаришу агроном, чи не хочете з нами в поле пройтися?
— А це далеко?

Юрій КРУГЛЯК

ГОРОБЕЦЬ НА МОЛОТЬБІ

(БАЙКА)

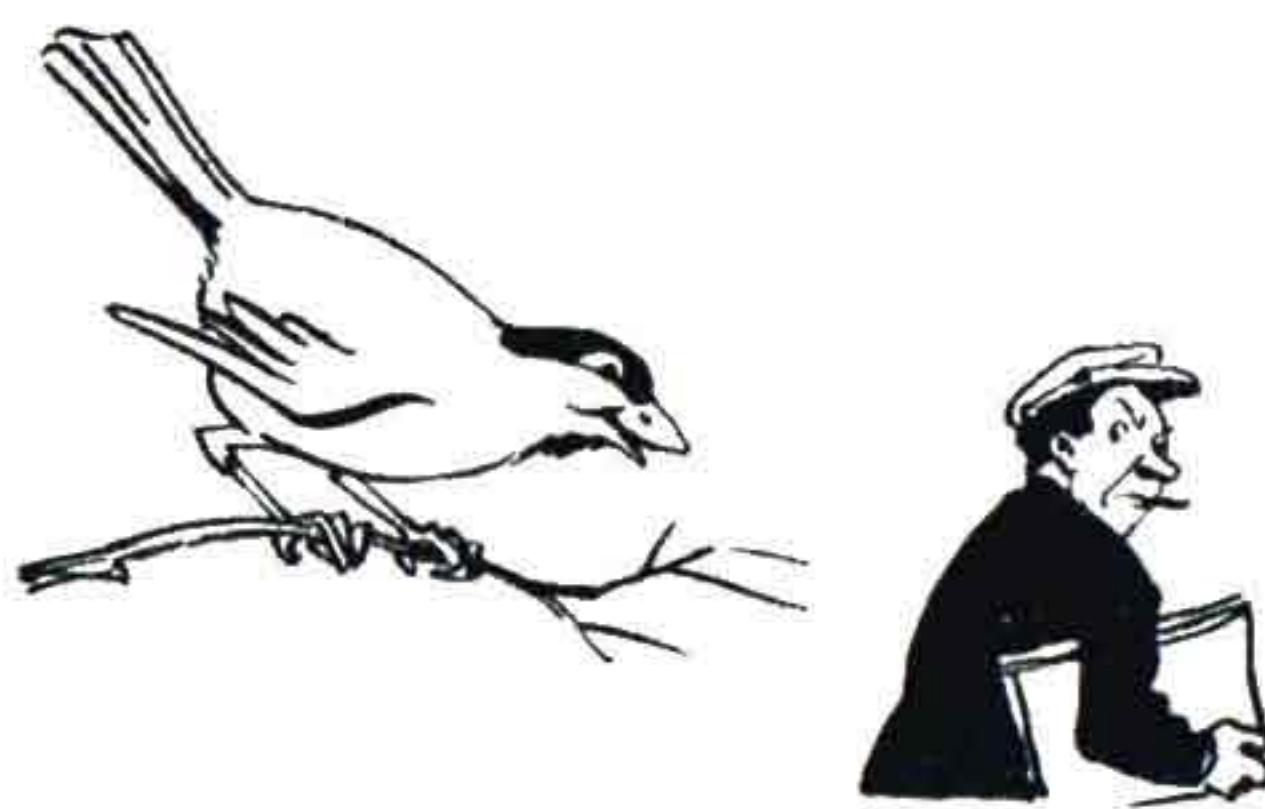
— Горобчику, скажи, будь ласка, слово — Чого тебе так вабить до полові?

Всміхнувся Горобець:

— Нащо мені вона?!

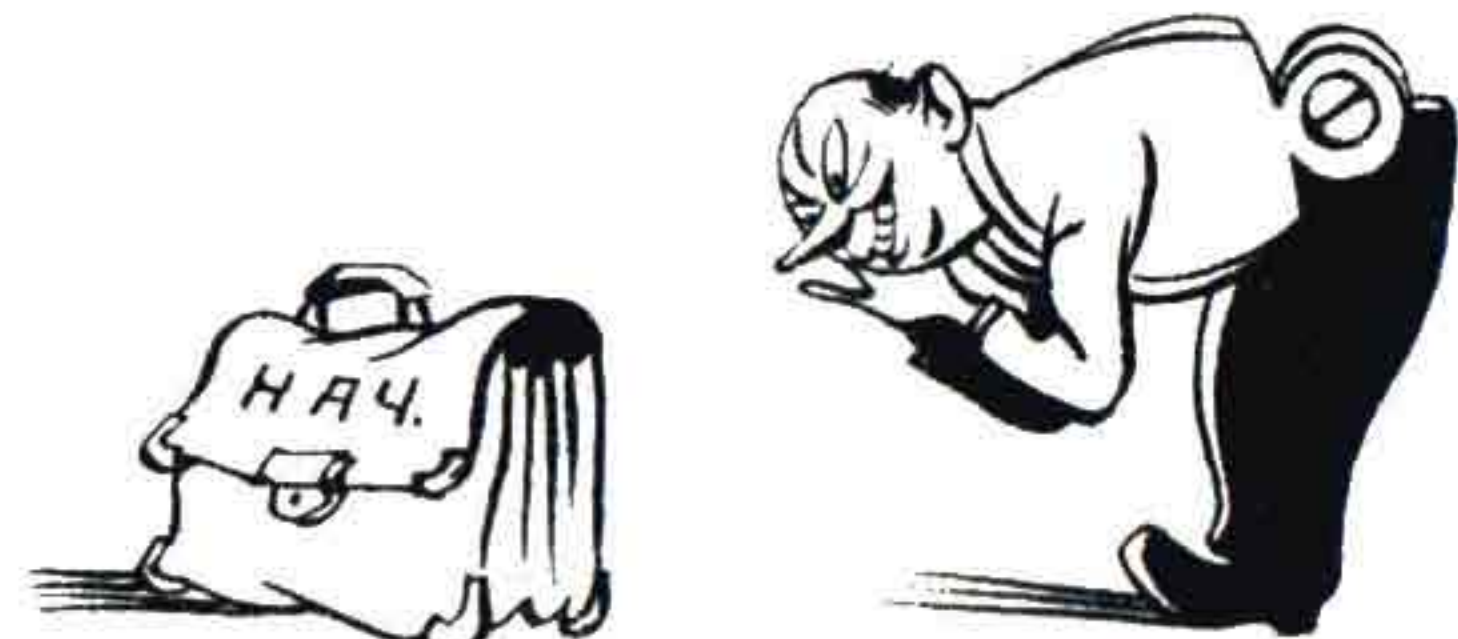
В полові ж тій — зерна, зерна!..

Ой, голово! Ти чуєш речі ці — Із тебе вже сміються горобці.

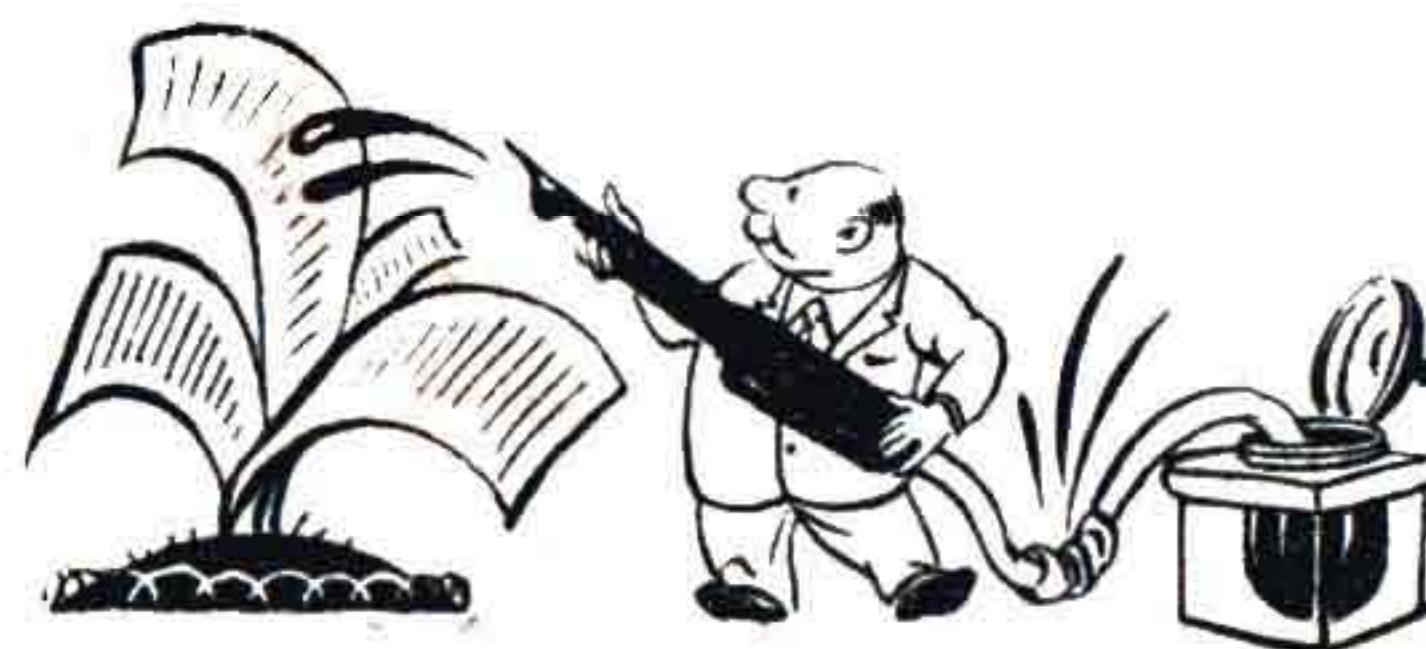
КАР'ЕРИСТ-ПІДЛАБУЗНИК

Він успіхів всюди і скрізь досягає,
Іде по шаблях життєвої драбини —
Хоч гнучкості розуму він і не має,
Зате відзначається гнучкістю спини.

КЕРУЮЧИЙ

Віддавна Петров керувати уміє, —
Виходить у нього і складно і ловко:
«Входящу» бумажку, як квітку, леліє,
А ввійде людина — то дивиться вовком.

Продавцем у новобудській крамниці (на Житомирщині) працювала Віра Скок. Торгувала завзято й за сумісництвом шахраювала.

Потіївська районна газета «Радянське село» вмістила про це допис «Шахрай за прилавком». Час минув, на замітку ніхто не звернув уваги, і газета вдруге — уже про нові, свіжі витівки продавщиці — надрукувала замітку «Шахраювання продовжується».

І посипалися листи в редакцію. Голова Потіївського ССТ т. Довгий написав, що факти ствердилися і В. Скок з роботи знято. А трохи пізніше голова правління Потіївської райспоживспілки т. Ломачевський підтвердив, що «вирішено підшукати продавця й передати крамницю». Це рішення було виконано: Віру Скок з роботи зняли, кинулися шукати продавця, підшукали й «передали» крамницю... знову Вірі Скок.

А Віра Скок після таких суворих заходів заходила торгувати ще з більшим ентузіазмом.

Інтересні діла виходять там, де рука руку мие, а дружок за дружка горою стоїть, утворивши спілку в споживспілці.

Виходять райські діла шахрайські!

У ЧОРНИЛЬНИХ ХВИЛЯХ

Технічний керівник Запорізького держмлина № 1 Прокопенко С. І. придумав автомобілепідіймача, з допомогою якого можна розвантажити автомашину зерна в десять разів швидше.

Написав раціоналізатор про свій підіймач Міністерству промисловості продовольчих товарів УРСР. Тут його підтримали: видали наказ № 661 від 30. XI 1954 року, в якому записали — підіймача у виробництво впровадити і поширити.

Та щось дуже повільно підіймач впроваджується, зате все більше поширюється переписка про нього.

Вперше збудований підіймач працює на Запорізькому млині біля року. Показав він себе з усіх боків — і підіймає добре і розвантажує швидко. Почули про нього у тресті «Краснодаржирмасло» та й собі такі підіймачі-розвантажувачі зробили. Впроваджує його на своїх підприємствах і Запорізька облконтора «Заготзерно».

Як бачимо, підіймач сам собі дорогу пробиває. Тільки ніяк не може він пробитися крізь канцелярські хащі Міністерства продовольчих товарів УРСР. Там і досі про нього папери пишуть.

З останнім папірцем стала смішна пригода. Начальник технічного відділу міністерства т. Лисогор написав листа начальникові «Укрголовмукомелу» т. Кравченкові. В цьому листі він запропонував виконати наказ Міністерства № 661, поставити на одинадцять підприємств головку автомобілепідіймача, а раціоналізаторові Прокопенкові С. І. видати відповідні документи.

Цього дуже ділового листа канцеляристи міністерства надіслали... самому раціоналізаторові Прокопенкові. Придумав підіймача, то й думай, що тепер з ним робити! Впроваджені в життя.

Ні, не так діло повів т. Прокопенко. Помилися. Йому треба було спершу придумати такого підіймача, щоб волонтерів з насиджених місць зрушити. А тоді вже перейти до автомобілепідіймача.

Була дев'ята година палючого серпневого ранку. В просторій, залитій сонцем аудиторії індустріального інституту, далеченько один від одного сиділо кілька юнаків і дівчат. Перед кожним з них лежав на столі екзаменаційний білет.

Тут же, за столом біля чорної, недавно пофарбованої дошки, сидів молодий викладач англійської мови Борис Леонідович Краєвич. Він перегортав свіжий номер «Огонька». Борис Леонідович любив літературу і в години дозвілля навіть писав вірші. Поглядаючи час від часу крізь окуляри на майбутніх студентів, він і тепер думав про те, якими б словами змалювати у віршах юнаків у час їхнього духовного піднесення.

Цієї хвилини папери, які лежали перед ним на столі, вихором полетіли на підлогу. Борис Леонідович кинувся збирати їх. У двері незграбно, боком протиснувся незнайомий товстий чоловік у трохи незвичайній для міста одежі: в кремовому чесучовому кітелі, синіх суконних галіфе і чоботях з високими халявами.

— Ну й пече-е-е! — протяжно сказав він, подавши Краєвичу спітнілу руку. Потім плюхнувся на стілець і почав обмахувати хусткою свою бриту голову. В аудиторії запахло перукарнею.

— Не продуває? — запитав товстун, показуючи на вікно. Потім, не встаючи, він доторкнувся пухкими пальцями до дошки, перевіряючи, чи висохла на ній фарба.

«Напевно інспектор», — подумав Краєвич з почуттям неприязні: він чомусь дуже не любив інспекторів.

— Ну, як тут у вас справи? — спитав фамільярно гість.

— Непогано, — сухо відповів Краєвич. — Подивіться, — показав він на список, в якому проти прізвищ абітурієнтів красувалися добрі і відмінні оцінки.

— М-м-да-а... — промимрив товстун, — втішно, втішно... Борисе Леонідовичу, — заговорив він, дивлячись у список і витягуючи шию так, наче в нього щось в горлі застряло, — тут до вас прийде одна дівчина... Зрозуміло? — він злодійкувато озирнувся на тих, що склали екзамен, і розмашисто написав на папері якесь прізвище. — Я просив би поставити їй ось таку штучку, — і він показав олівцем на одну з проставлених в списку п'ятірок.

— Та ви... дозвольте... ви хто? — здивовано спитав Краєвич.

— А ви мене не знаєте? — теж здивувався прохач. — Ви не чули про Василя Ульяновича.

— Ні, — різко відповів Краєвич, — не маю честі знати.

— Дивно, дивно, — захитав головою товстун. — Очевидно, ви задоволені своєю квартирою і у вас ніколи не лопалися труби. Ну що ж — тим краще. Так, значить, попрошу: ось цій дівчині, — він підсунув до Краєвича папірець, — ось цю штучку, — і він знову показав на п'ятірку. — А то, знаєте, — додав він встаючи, — моя племінниця вчилася в поганенькому містечку — в Рубежанську. А яка там може бути наука? Так, попрошу вас, — і подав Краєвичу руку.

Краєвич стояв немов ошелешений. Коли ж це все, бодай його, скінчиться?! Цими днями йому подзвонили телефоном, і хтось, попере-

дивши, що говорять з однієї авторитетної установи, попросив його «посприяти» на екзаменах з іноземної мови якомусь «Колі з дев'ятої школи». А вчора, коли Борис Леонідович повертався ввечері з інституту і зупинився біля поштамту, щоб опустити листа, з темряви виринула людина в солом'яному капелюсі і улесливо проторохтіла: «Здрастуйте! Ви мене не пізнаєте?». «Ні, не пізнаю», — признався Краєвич. «А пам'ятаєте, — вкрадливо сказав незнайомий, — навесні ви шили у нас в ательє двобортний піджачок? Так я робив вам розкroєчку. А тепер у мене до вас невеличка справа...» І він, неначе біс, який виліз з поштової скриньки, став нашіптувати Борису Леонідовичу, що на екзаменах до нього з'явиться Майя Марківна... «Ідіть геть!» — гнівно сказав Краєвич, здогадавшись, про що йде мова. І людина зникла, неначе влізла в поштову скриньку. А тепер ще цей пихатий чоловік зі своїм зухвалим проханям...

Трохи заспокоївшись, Борис Леонідович став слухати відповіді абітурієнтів, і одного з них уже відпустив з миром.

В аудиторію ввійшла дівчина, елегантно одягнена і, наскільки міг судити Борис Леонідович, вродлива.

— Гут монінг! Доброго ранку, — зніяковіло привіталась вона. — Вікторія Роздольська, — відрекомендувалася дівчина, подаючи свій екзаменаційний листок.

— Беріть, будь ласка, — сказав Краєвич, вказуючи на розкладені білети.

Роздольська не зітхала, не заплющувала очей, як це робить дехто, а сміливо взяла білет, мигцем поглянула на нього і подала його Краєвичу. Борис Леонідович зробив якусь помітку в списку абітурієнтів, дав Роздольській англо-український словник, «Посмертні записки Піквікського клубу» і показав помічену для перекладу сторінку.

Не минуло й десяти хвилин, як вона підняла руку і спитала по-англійському:

— Можна відповісти?

— Так, так, будь ласка, — сказав Краєвич, не вірячи, що Роздольська так швидко впоралася з завданням.

Дівчина повинна була прочитати текст англійською мовою і зробити переклад. Їй попалося те місце в романі Дікенса, де мандрівний актор розповідає про другого нещасливиця, пасинка Мельпомени. Вікторія читала виразно, без запинки, правильно вимовляючи слова.

Вел, вері вел! * — захоплено промовив Краєвич. — Відповідайте на друге питання.

На друге питання дівчина відповіла так, що Борис Леонідович не міг приховати свого захоплення. Залишилося ще зробити граматичний аналіз речення, але Краєвич уже не мав сумніву, що вона відмінно впорається і з цим завданням.

— Досить, досить! — сказав він, беручи у неї білет. — Де ви вчилися? — спитав він.

— В Рубежанську, — відповіла Вікторія. — Наша учителька — Валентина Миколаївна — чудесно знає англійську мову. О, як вона муштрувала нас! — додала Роздольська з безпосередністю десятикласниці.

— А скажіть, — спитав Краєвич, — у вас є дядя?

— Дядя? Є, — здивовано відповіла дівчина.

— А де він працює?

— Він працює в цьому ж інституті заступником директора по... Як буде по-англійському це двоверхове слово, — спитала вона, — адміністративно-господарська частина?

— Він приходив сьогодні просити за вас, — твердо сказав Краєвич, залишаючи питання дівчини без відповіді.

— Просити? За мене? — перепитала вона, здивовано знизавши плечима. — Стрейндж анкл! **

Краєвич поставив Роздольській п'ятірку, і вона зникла за дверима, а перед очима Бориса Леонідовича все ще стояло її вродливе обличчя, довірливий погляд, скромна зачіска. Він подивився на юнаків, яким, напевно, невідомі пережитки минулого і які не потребують ні протекцій, ні поблажливості, і повторив вголос:

— Так, дивний дядя, дуже дивний...

м. Сталіно.

* Добре, дуже добре.

** Дивний дядя.

читала виразно, без запинки, правильно вимовляючи слова.

До чого ж невдячно людиною показав себе завідувачий складом буфету ст. Львів—Підзамче Толкунов Д. В. Йому дали роботу, що тільки пальці облизує, а він підклав своїм благодійникам таку величезну свиню — хапонув 20 тисяч карбованців!

— Біда! — закричали в тресті ресторанів і буфетів Львівської залізниці.

Та, як виявилось, біда була не в тому, що пропали державні гроші. Не це збентежило керівників тресту. Біда, бачте, була в тому, що пропадала прогресивна надбавка до їх зарплати — адже в системі сталася розтрата. А при розтратах прогресивці зась!..

Керуючий трестом Пилип Іванович Толочко наказав своєму заступникові Виноградову щось змудрувати, щоб розплутати цей вузлик.

Після цього в трудовій книжці невдячного Толкунова з'явився запис: «Звільнений за відмовлення від роботи». Шахрай від такого запису не відмовився, а красенько подякував своїм благодійникам і тільки легенький пилок за його п'ятами знявся... Керівники тресту одержали прогресивку.

Вийшли з тюрми відомі на всьому Закарпатті шахраї Друкер, Орос і Кац. Куди їм поткнулися бідолахам? Подумали вони, подумали та й подалися у Львів до Виноградова. І не помилилися. Виноградов пригрів, приголубив сіромах...

Ороса призначили завідувати складом ресторану ст. Мукачеве, а Каца — заготувачем цього ж ресторану. Один заготовляє, другий — складає. Друкер поскаржився Виноградову, що йому довелося найгірше. Зваживши на це, нещасного Друкера кинули з гіркого на солодке — призначили завідувати цехом кондитерських виробів мукачівського ресторану. І Друкер таке почав там викаблучувати, що в нього невдовзі, як на дріжджах, виріс хороший будинок, а на подвір'ї з'явилася власна автомашинка «Победа».

Ось які спритні кадри добирають собі керівники тресту. Вони оточують себе людьми, які не раз бували у бувальцях.

Що, наприклад, можна закинути директору ресторану ст. Мукачеве Соснівкеру? Золото, а не людина. Побачив він, що директор тресту Толочко перевтомився. Обгорнув жаль серце Соснівкера і він запросив дорогого Пилипа Івановича відпочити на лоні чудової закарпатської природи. Цілий місяць гостював Толочко у Соснівкера, ще й шофера Сироту з машиною тримав біля себе.

Цього року знову, як тільки з'явилися на Закарпатті свіжі вітаміни у вигляді черешень та вишень, Толочко подався у довготривале відрядження до своїх закарпатських друзів.

Соснівкер, за прикладом своїх керівників, теж приймає на роботу людей, які пройшли і Крим, і Рим, і мідні труби. Не встиг вийти з тюрми якийсь Абрамов, як Соснівкер уже призначив його буфетником. Гостюючи у Соснівкера, Толочко побачив Абрамова і розгнівався.

— Щоб я ноги його тут не бачив? — закричав він. — Хіба це діло таку людину тримати на такій посаді?!

Після цього Абрамова зняли і... послали директором ресторану на ст. Ковель. Як він там працює, видно з того, що відвідувачі цього ресторану дуже часто просять на закуску... книгу скарг.

Хто до кого пристає, таким, кажуть, і стає. Провалився на роботі відомий у торговельних колах Львова самодур Щипак, а Толочко як рідний батько втішив свого давнього друга й призначив його завідувати буфетом ст. Львів—Підзамче. Свій прихід на нову роботу Щипак ознаменував тим, що почав розганяти чесних працівників. Він звільнив з роботи чотирьох комуністів (половину місцевої первинної пар-

тійної організації!), трьох комсомольців і голову місцевому т. Симховича. Розчистив собі шлях! А от з буфетником Қандибою, який шахраював, як сам знав, він інакше зробив. Зняв його з роботи і послав завідувати буфетом на ст. Стоянів.

Пройдисвіта Центнера С. І. за якесь шахрайство було заарештовано у Сталінграді. Викрутившись там, він залишив волзькі береги і виринув у Львові. Толочко і Виноградов зразу ж прийняли в свої гарячі обійми Центнера. Тепер він завідує виробництвом у ресторані на автовокзалі ст. Львів.

Як мухи мед, так шахраї і колишні карні злочинці обсіли ресторани і буфети Львівської залізниці. Посаду старшого бухгалтера ресторану ст. Коломия займає недавній злочинець Сосницький. Старший бухгалтер ресторану ст. Тернопіль Пахомова теж добре знайома з карним кодексом.

Роботу тресту не раз перевіряли різні комісії, починаючи від комісії Ленінського райкому КП України і кінчаючи комісією обкому партії. У висновках всі вони писали, що неодмінно треба оздоровити керівництво тресту та очистити ресторани і буфети від пройдисвітів, злодюг і шахраїв. Але з цих висновків нічого не висувалось. Толочко міцно сидить на коні і править, як йому одному заманеться.

І скажіть же: де тільки вже не був отой Толочко. Восідав він у Львівському міськпромторзі, «Гастрономі», міськторгвідділі, харчоторгах, звідусіль його знімали. Знімали... а потім пересували.

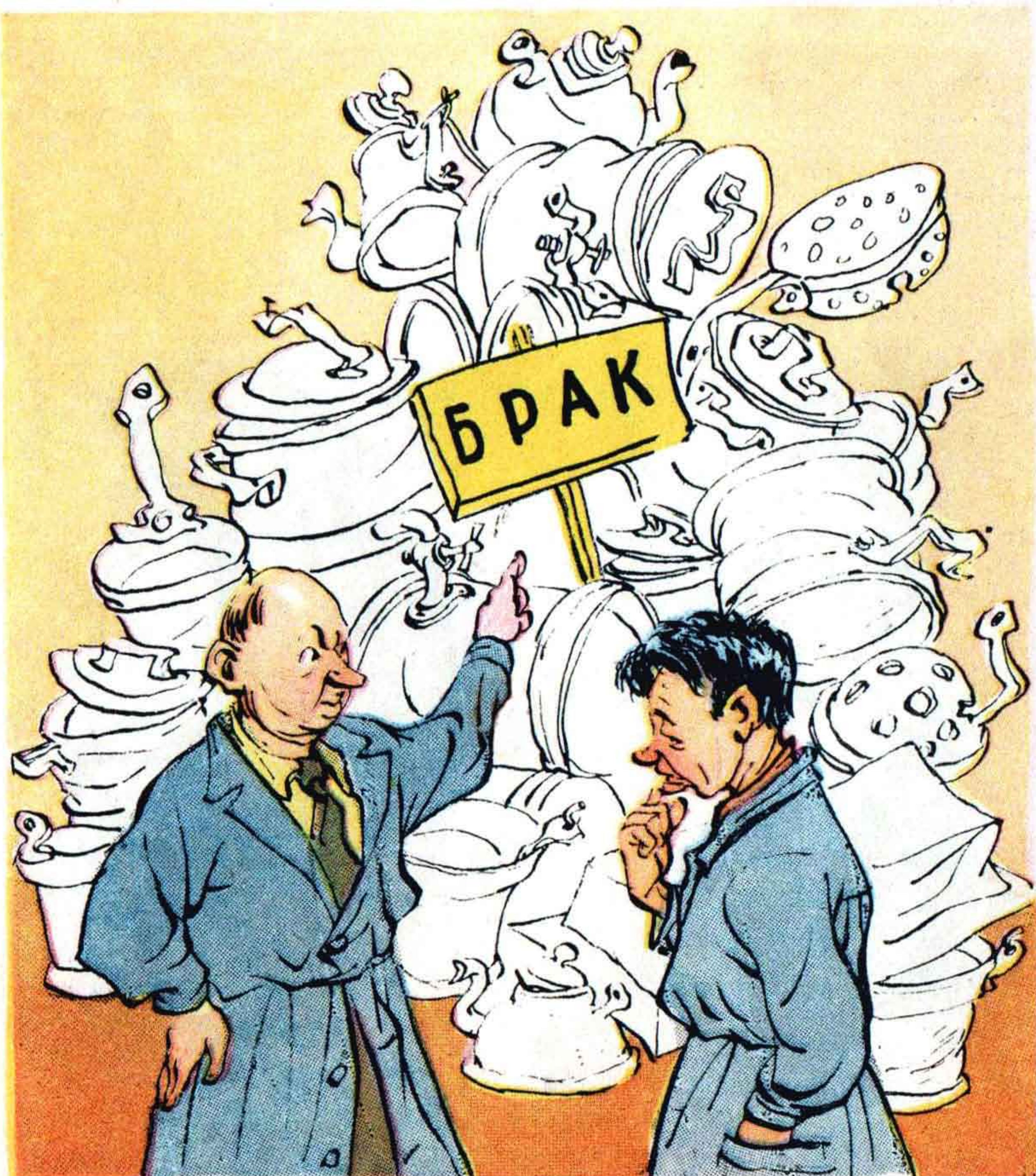
Що то значить номенклатурна одиниця! Хоч і з мінусом, а все ж одиниця!

П. ЖИВОТЕНКО.

м. Львів.

М А Г

Мал. А. АРУТІОНЯНЦА.

— Негайно ж ліквідуйте брак!
— Один момент!

Владний голос народу нашого і просить, і вимагає, і попереджає:
— Не нищить дерева! Не обламуйте вітів на деревах!

— Не винищуйте недозволеними способами птахів і звірів!

— Не браконьєрствуйте!

— Не винищуйте риби! Не глушіть рибу!

— Не забруднюйте садів і парків!

— Охороняйте природу!

І от, незважаючи на просьби, на попередження, на законні вимоги й заборони, трапляються і, на жаль, частенько трапляються люди, до яких всі такі вимоги й прохання, мов горохом об стіну!

І до чого тільки не додумуються такі люди.

Керівник хіміко-технологічної лабораторії Донецької залізниці Ключевський, наприклад, доводить, що вода в річці Кринці псується від листя, що падає в неї з прибережних дерев, що така вода шкідливо впливає на паровозні котли. І що зробили? Вирубали біля тисячі «вікових гігантів», дерев, що росли на берегах Кринки. І рубають далі. І ніхто не вхопить їх за руки, не крикне: — Що ви робите? Невже не можна винайти інший спосіб знешкодити ту кринську воду? Та паровози ось-ось атомною енергією рухатимуться, а такі от «специ» ладні всі дерева й квіти винищити, щоб їм зайвий раз не довелося почистити котла в паровику!

А скільки псується річок стічними брудними заводськими та фабричними водами!

Лунають заклики про те, що треба закликати до порядку всіх, хто завдає лиха нашій прекрасній природі!

Давно пора!

2.

Є ще інша категорія людей. Назвати їх ворогами природи не можна, але вони якось по-своєму розцінюють, ну, хоча б, приміром, красу в природі...

Ми не зачіпатимемо хворих людей, що говорять про себе:

— Я — нервиной!

Або:

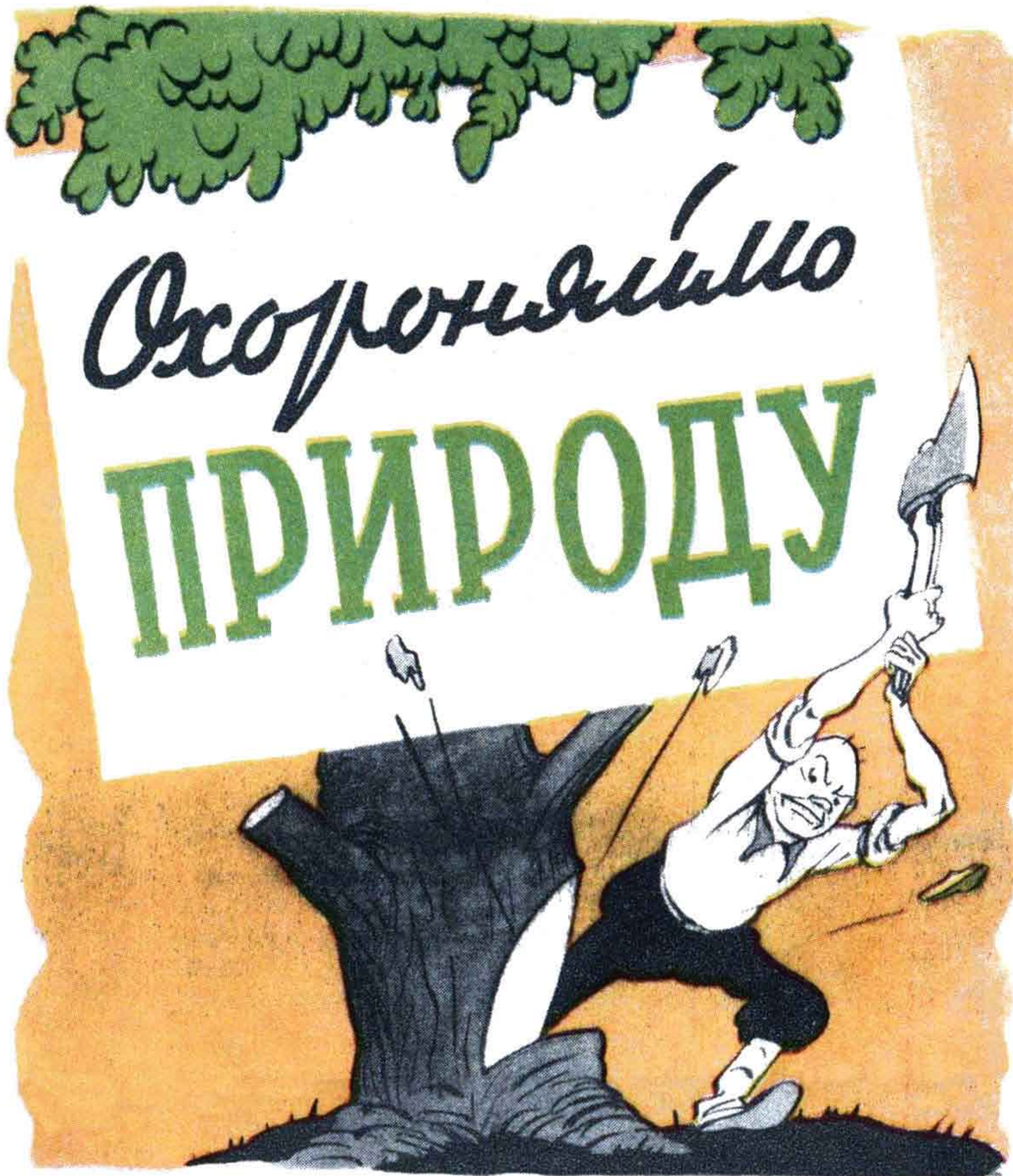
— Я — нервиная!

Така людина може жбурнути в солов'я калашею:

— Розтьохкався мені тут! Тьохкає, ніби тебе за ішіяс смикає!

Таких людей можна зрозуміти! Що з ними поробиш: вони нервині!...

А от як зрозуміти цілком здорову людину, що, дивлячись на розквітлий кущ бузку, уквітчаний розкішними махровими пахучо-п'янючими квітами-гронами, скривившись, мимрить:

— Понасаджували! Хіба не можна замість бузку терном засадити: і на пироги було б, і на тернівку!

У Харкові, біля пам'ятника Т. Г. Шевченкові є чудесний розаріум.—Які ж там троянди викохали харків'яни! Така краса, такий аромат, що дивишся, нюхаєш і думаєш, що в Харкові не Лопань, а мінімум — Десна тече. Той розаріум свідчить про те, що харків'яни красу люблять, і що взагалі без троянд Харків здавався б старішим літ на кільканадцять.

А от і серед харків'ян є монстри.

Гуляючи в розаріумі, почули ми:

— Квіти! І такий клопоть землі! От якби картопля!

І що ви гадаєте: земля не розверзлася й не поглинула отакого картоплекрїїника!

Ми вирішили, що то ізрік не харків'янин. То якийсь приїжджий із тих, що, одружившись, на другий день узав ножиці й порізав усі ленти в своєї дружини на січку.

Є ще, на жаль, і такі.

3.

А от вам ще один такий монстр.

Є на Харківщині хороше містечко Коломак. У Коломаці є державний млин. На тому млині плодилося й жило багато голубів.

Жили симпатичні птахи, живилися розсипаним зерном, а то, дивись, якийсь любитель од щедрот своїх кине їм жменю—другу одвійок, і живуть собі пташки, літають, воркують, очі радують.

І принесло на той млин нового головбуха Бабака.

Що принесло?

Таких людей приносять не відділи кадрів, а здебільша нечиста сила. Перестріляв Бабак з рушниці голубів та ще хитро перестріляв, захищаючи, мовляв, од шулік та від рябців.

Ви гадаєте, що Бабак взагалі проти птахів?

Нічого подібного!

Замість голубів, він курей завів на держмлині. Побудував курника і підгодовує власних курей державним зерном!

Що йому до того, що голубів наш народ любить, як символ чистоти, вірності, краси?

Бабакові, як той казав, хоч пир'я та вовна, аби кишка повна.

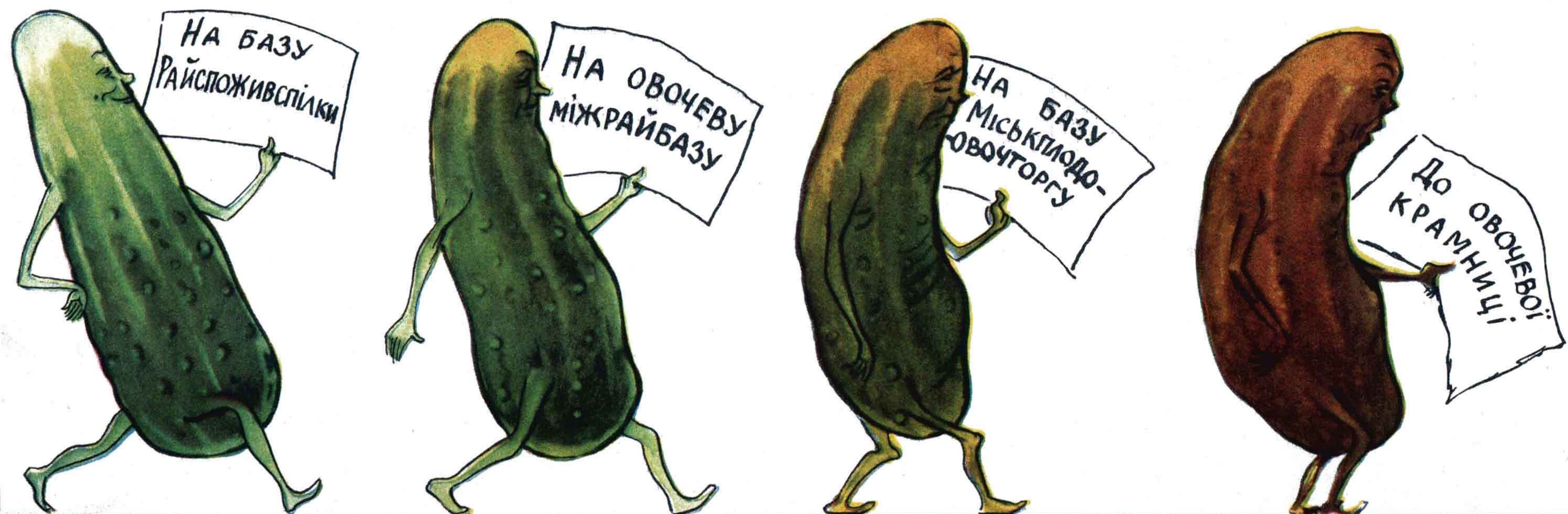
Бабакам — голуби не до вподоби!

Їм рідніші кури, але не звичайні кури, а ті кури, що вигодовуються державним зерном.

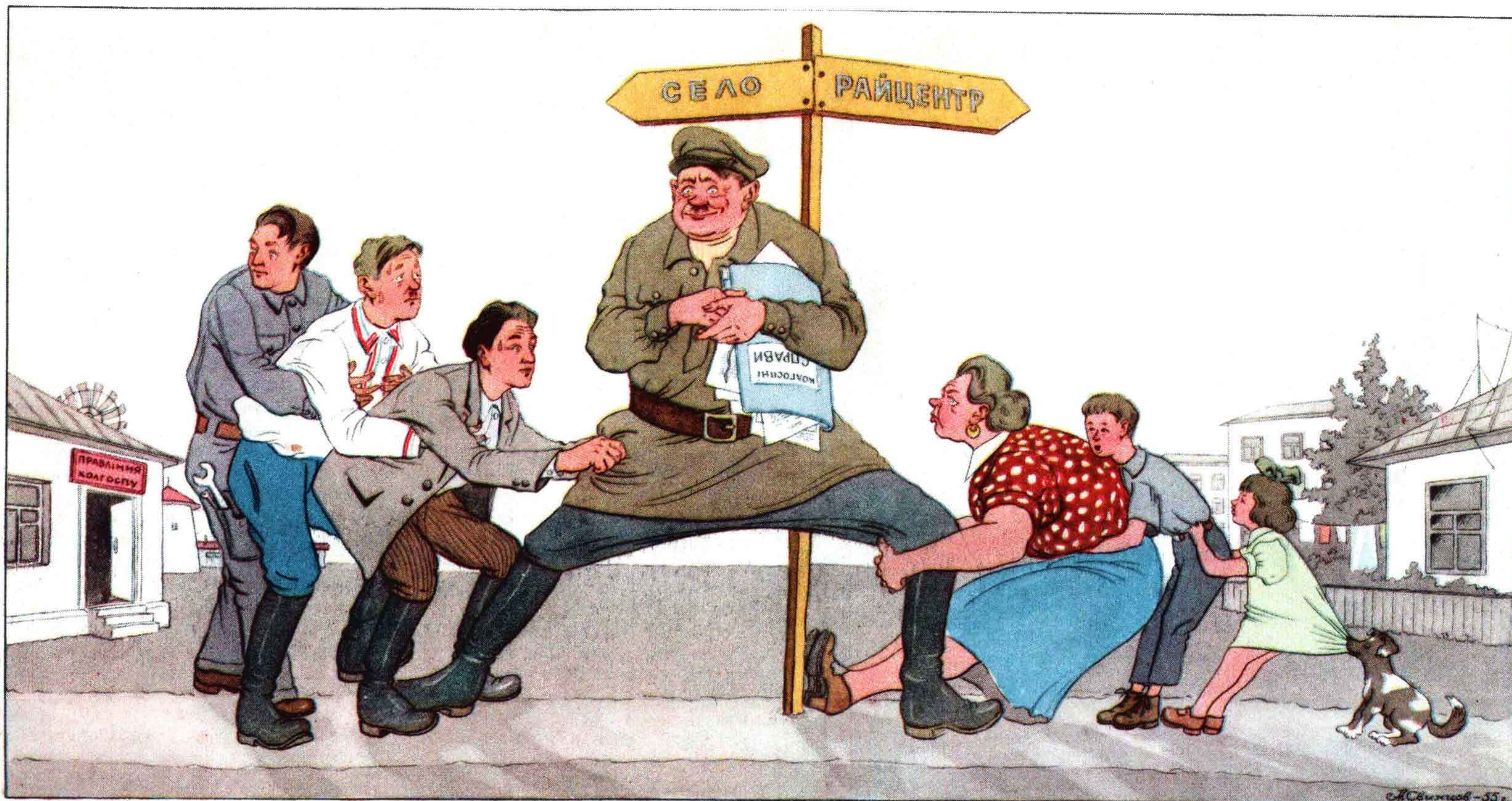
На Коломацькому млині є, розуміється, комсомольці, є, очевидно, й стінна газета. От узяли б і намалювали демонстрацію коломчан за мир. Усі йдуть з голубами в руках, а головбух Бабак — з куркою! Та ще й з смаженою!

Хай би помилувався!

Мал. Л. КАПЛАН.

О, гірка доля!

ХОЧ РОЗІРВИСЬ...

Клєсівські кочівники

Сонце низенько, вечір близенько... В конторі колгоспу ім. Жданова, Клєсівського району на Ровенщині сидять члени правління і чувають потилиці: в нагальній справі потрібен голова колгоспу Григорій Карпович Одновол, а його нема.

На полі нема, в селі теж не видно. Де ж він?

— Дома...

— Та викличте Григорія Карповича з дому!

Виявляється — не можна викликати, бо дім т. Одновола аж у Клєсові — за 18 кілометрів од колгоспу.

— То може секретар колгоспної парторганізації т. Доля чим зарадить?

— І товариш Доля теж махнув додому... в Клєсів.

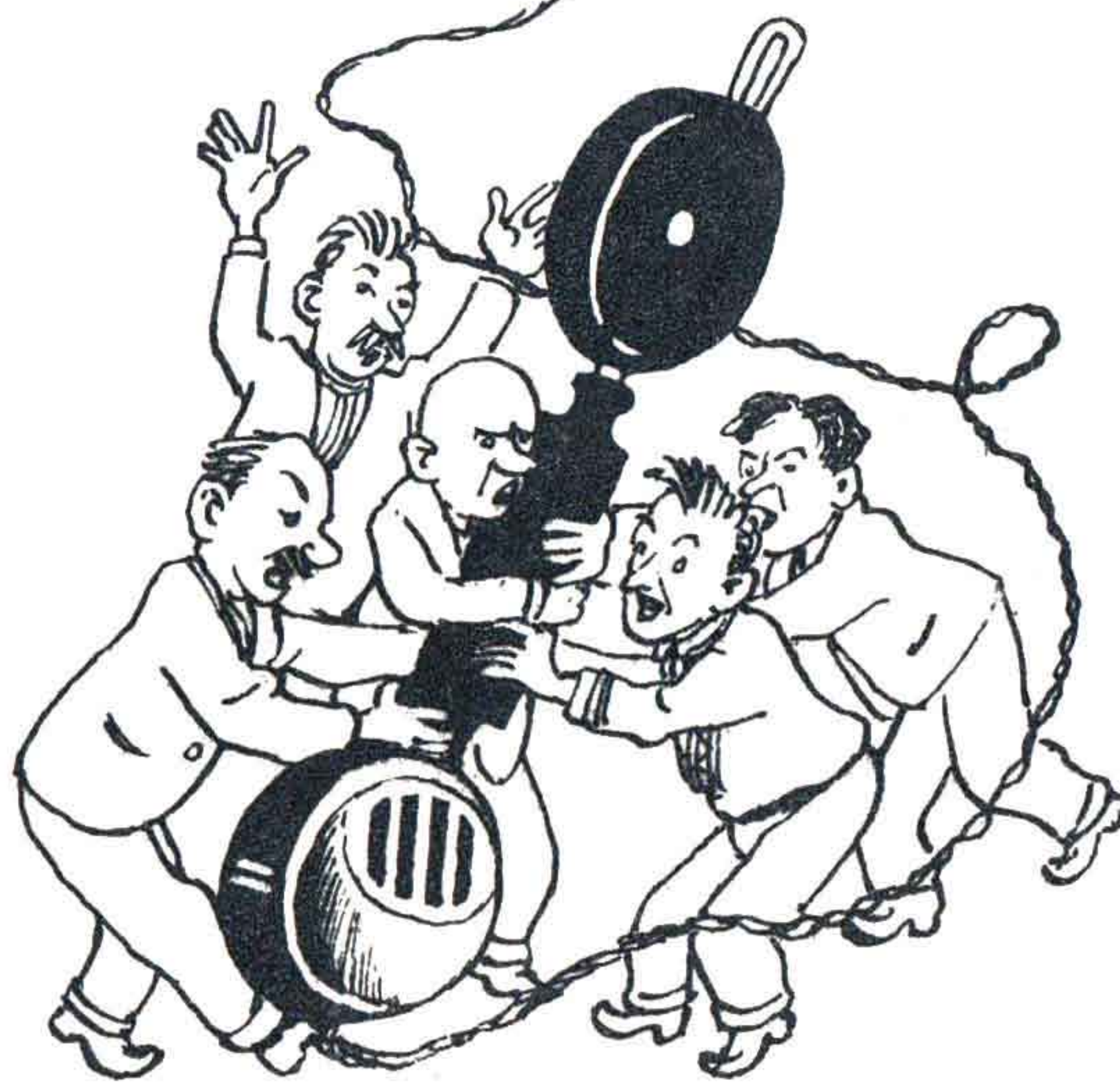
— А що, як звернутися до голови сільради т. Миколаєнка?

— Це ж куди звернутися? Знову до Клєсова? — невесело посміхаються члени правління. — У сільраді Володимира Юхимовича Миколаєнка після шостої години не шукайте.

Зважаючи на таке безголів'я, члени правління артілі ім. Жданова і цього разу змушені вдатися до послуг телефону. Той, принаймні, завжди на своєму місці. По телефону вони мало не щодня одержують від голови вказівки, наряди, поради...

Телефоністки — це той актив, на який Григорій Карпович спирається у своїй повсякденній роботі. Аж страшно подумати, що було, якби раптом перестав діяти телефонний зв'язок!

Воно, правда, й зараз доводиться чимало зусиль докладати, щоб той зв'язок підтримувати.

Тільки-но дозвонишся до колгоспу, тільки-но почнеш заглиблюватися у справи, а тут тобі над вухом кричать:

— Кінчай!..

Гадаєте, це телефоністка так грубо кричить? Нічого подібного. Це кричить Микола Антонович Зарудний:

— Кінчай! І в мене колгосп. І мені керувати треба.

Третій рік людина примудряється керувати колгоспом ім. 30-річчя Жовтня, живучи за двадцять кілометрів од нього. І третій рік ма-

ло не на дві половини розривається між селом і райцентром. У селі т. Зарудний голоує, а в місті ночує. А буває, що й днює. Це — коли з неба дощ сіє або дуже сильний вітер віє. Тоді в Клєсові на телефонній станції збирається ціла асамблея голів. Тут крім тт. Одновола й Зарудного, можна бачити ще й т. Дубовця — голову колгоспу ім. Сталіна, і т. Мелешука — голову Єльнинської сільради — і багатьох інших сільських керівників, що мешкають у місті.

Дістається в такі дні телефоністці. Один її, бідолашну, тягне за рученьку, другий за рукав, третій в ноги кланяється, слізно молить, щоб йому дала провід поза всякою чергою:

— У мене, — кричить він, — хліб осипається. Або ріжте, або негайно дайте покерувати.

— А мені що — керувати не треба? — здіймає галас інший. — У мене картоплю бур'яни глушать, буряки!..

— А в мене не глушать? Не дасте лінії — буду скаржитись секретареві райкому.

Трапляється, що секретареві райкому т. Єфимчуку і справді доводиться мирити кочових голів.

Сідаючи за круглий стіл, він втихомирює їх, визначає регламент і встановлює сувору черговість телефонних переговорів.

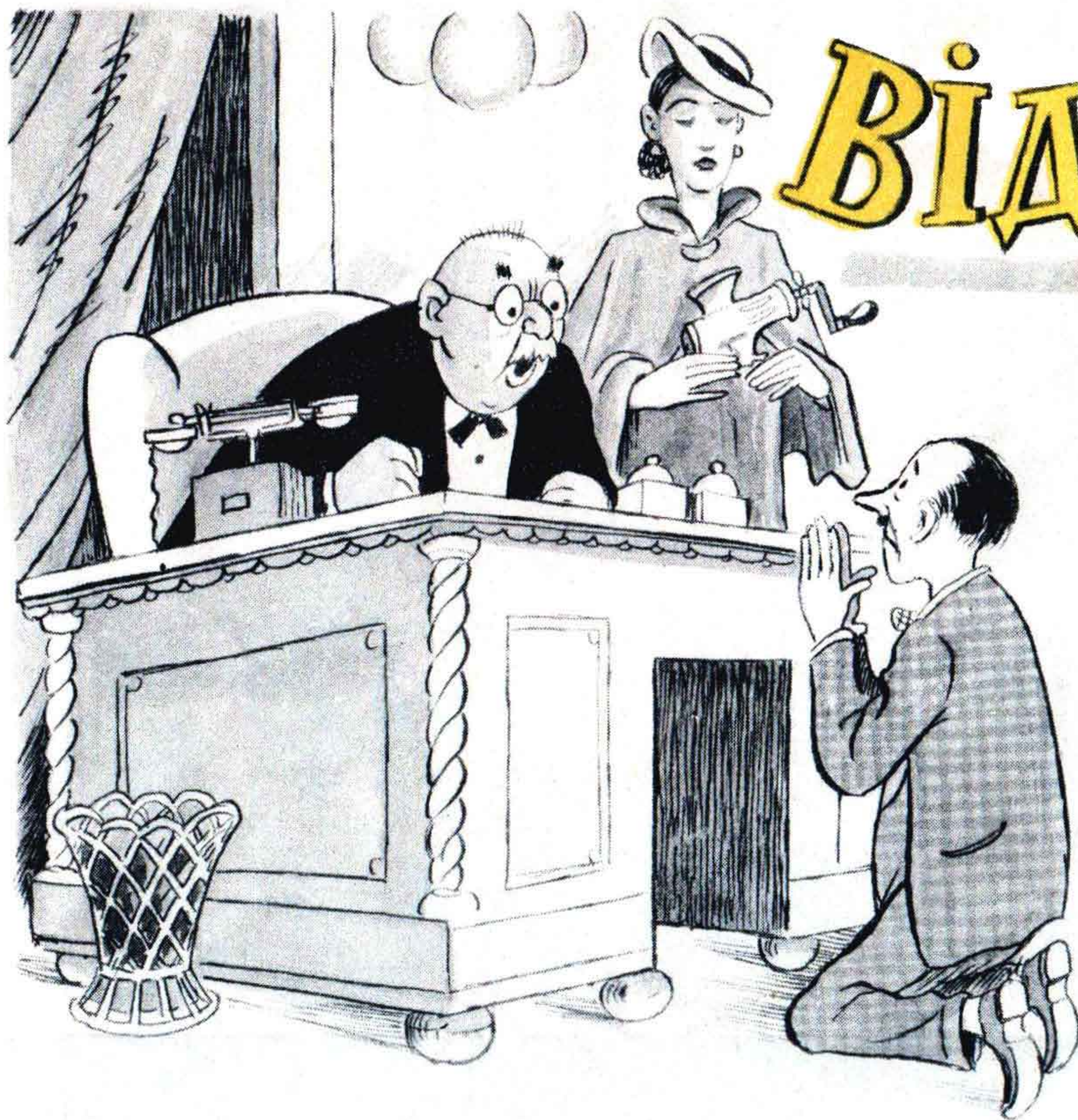
Секретар райкому сам любить порядок і цього ж вимагає від інших.

Порядок наведено. Телефон працює, голови керують, діла йдуть...

Дивні діла!

Л. ЯКОВЕНКО.

Ровенська область.

ВІДПОВІДАЛЬНИК

— Прошу вас, вислухайте мене уважно. Я маю пропозицію, яку ви, може, назвете раціоналізаторською, бо її впровадження докорінно поліпшить організацію виробництва. Адже буває, що замовник одержує недоброякісну продукцію. В таких випадках він зчиняє скандал або вдається до преси. Я взагалі не проти прогресу і підтримую прагнення до кращого. Але при цьому часто натрапляєш на перешкоди: треба встановити, хто припустив брак, критикувати винуватців, списувати гори паперу... А між тим, можна далеко простіше заспокоїти замовників. Я не говоритиму про винагороду, — це справа підприємства, — для мене важливий, так би мовити, моральний бік: замовник повинен бачити, що винуватця притягнуто до відповідальності і він покається. Я пропоную встановити посаду відповідальника. На великих підприємствах відповідальників може бути декілька, менші — можуть обійтися одним.

До війни я був радником фірми «Шнек і Брабинець». Наш шеф звернув на мене увагу після того, як я два роки проходив без роботи. Він сказав мені:

— Будете в нас громовідводом. Я даю вам вісімсот на місяць, за цю плату ви дозволятимете, щоб вас лаяли, коли це буде потрібно.

Так воно й було. Фірма «Шнек і Брабинець» торгувала найрізноманітнішим крамом. І цілком природно, весь час виникали якісь неприємності. Була саме криза, фірма скуповувала залежалі товари і, незважаючи на деякі вади, збувала їх по низькій ціні. Між іншим, шефи на цьому добряче розбагатіли. Люди були задоволені з того, що дешево придбали товар, але дехто хотів ще й заощадити на покупках. І саме вони зчиняли скандали. Купила в нас одна пані м'ясорубку, а вона — не меле. Пані прибігла з м'ясорубкою і відразу ж до шефа. Шеф — уособлення ввічливості: милостива пані те, милостива пані се, зараз ми з'ясуємо, хто пустив браковану продукцію в продаж. Він викликав контроль — це була моя резиденція. Дівчина, що працювала там, взяла трубку і говорить, що зараз перевірить, хто контролював цю партію. За кілька хвилин вона доповіла: пан Новотний. Це був я, хоча я, власне, Йозеф Новак, але в разі потреби я був також Вокачем, Подградським, Штанцилом і ким завгодно.

— Хай він зараз же з'явиться сюди, — кричав шеф у телефонну трубку. — Я йому дам перцю!..

Я прийшов, і почалось: як ви можете, як ви могли, ви підірвали авторитет нашої фірми, — я вас, хлопчисько, викину на вулицю!.. Ви бачите, милостива пані, як можна довіряти людям. Замість вдячності за те, що в них є робота, вони тут байдикують. Ідїть, про рішення довідаєтесь. Я починаю переступати з ноги на ногу: «Змилюйтеся, пане шеф, у мене двоє.. (четверо, шестеро) дітей... (залежно від важності й від збудження пані). У мене вже був досвід: чим елегантніша дама, чим дешевшу річ вона купила, тим роздратованішою ставала. Але, як правило, до звільнення діло не доходило, бо в людей все-таки добрі серця, а дами не переносили, коли звільняли в їх присутності. Найчастіше вони самі починали перепрошувати шефа, щоб він цього разу простив мене. Шеф говорив дуже серйозно, що на цей раз, і востаннє, прощає, коли вже милостива пані так просить. Більшість дам поверталися заспокоєні і навіть не дозволяли, щоб їм цілували руку. Тільки тричі мені довелося стати на коліна і справді плакати. (Згодом пан шеф дізнавався про справжнього винуватця і або зменшував тому плату, або виганяв геть, аргументуючи тим, що треба відшкодувати витрати на мене.. Але не про це тут річ.

Як я вже сказав, найчастіше все обходилося символічним звільненням. Важче, ніж з замовниками, доводилося з контрагентами. Коли траплялись помилки в рахунках, приходили уповноважені або самі шефи. «Пане Шнек, — говорили вони, — у вас не бухгалтерія, а стайня, ви знову забули відрахувати знижку... Якби це зробив мій бухгалтер, то я спочатку замів би ним контору, а потім викинув би геть таку шляпу...»

У таких випадках я був або бухгалтером, або інкасатором, дивлячись, за яких обставин відбувався скандал. Контрагент стояв і спостерігав, як лютував шеф. Контрагенти були переважно черстві люди, на них анітрохи не впливала версія про велику кількість дітей.

«Не треба було їх стільки плодити, — кричав на мене співробітник фірми «Крс і Гржибек», — якби це було в мене, я б...». Кричали на мене і шеф, і відвідувач. Шеф починав нервувати насправді, бо затяжний скандал міг привести до дальшого зниження цін. Я стояв, як пень, і думав: викине? не викине? Ні, мені зовсім не загрожувало справжнє звільнення, але коли мене «проганяли», я повинен був міняти прізвище, зачіску і взагалі всю свою зовнішність. Я був елегантним франтом з вусиками а ля кіноактор Менжу. Але це тривало недовго, бо вусики нервували контрагентів. Згодом я виступав уже як старий і вже не такий здібний працівник, якого шеф терпить у себе тільки з милості. Добре ще, що в мене після діда залишилось багато костюмів... Ви уявляєте собі, як від мене несло нафталином?! Тричі я приймав спеціальні ліки, щоб потовщати, чотири рази — щоб схуднути, але потім облишив все це. Хоч воно й дуже впливало на відвідувачів, коли я страждав од астми, і шеф так радо називав мене ледачим товстуном, відвідувачі теж відпускали різні дотепи з приводу мого черева й ставали лагіднішими. Але на дам черево мало впливало. Вони воліли бачити службовця елегантним. Я мусив бути справжнім артистом у переодяганні. Коли приходила замовниця, я з'являвся в дорожному або в спортивному одязі... Були випадки, коли я перевтілювався кілька разів на день. В арсеналі перевтілення було: ім'я, зачіска, одяг, стаж роботи, кількість дітей і т. д. Потім я дещо удосконалив. Я стригся наголо і міняв лише перуки. Коли приходили німецькі фабриканти, я виходив без перуки — вони любили голі черепа. Одного разу шеф і справді пригрозив в розмові віч-на-віч викинути мене, бо я прийшов у спортивних штанах і в сивій перуці. Відвідувачка була спортсменкою і дуже здивувалася, побачивши мене в такому вигляді.

Робота була не завжди приємною, але я звик до неї. Шефові все дуже подобалось, бо це ж він вигадав посаду відповідальника, і добра слава йшла про нього: мовляв, він дуже суворий і разом з тим милосердний... Скаржники були задоволені. Була одна дама, яка навмисно брала такі вироби, через які можна було зчиняти скандали. Вона приходила до нас щомісяця. Спочатку дама була суворою і мовчазною, потім стала надто співчутливою і, нарешті, почала щоразу приносити мені щось для дітей — то цукерки, то печиво. Вона купувала все це в нашій крамниці, іноді перед тим, як іти до нас, але шеф ніколи не давав мені й крихти з цих подарунків. Зате він дозволяв, щоб я із знижкою знову повертав ті подарунки у продаж. Я ж боявся, щоб не переплутати імена дітей і їхні успіхи в школі, бо дама завжди розпитувала, які оцінки були в таблиці у Іржинки і які у Тонічка. Вона цікавилась також, скільки мені платять, і я мусив відповідати, що півтори тисячі. Дама говорила, що в ці тяжкі часи, коли так важко дістати роботу, я повинен дорожити таким хорошим місцем. Що вона не розуміє, як я можу так часто зловживати довірям свого шефа. Я відповідав, що в мене захворіли діти, що важко було з грошима... Одного разу вона здивувалася, як я влаштовую всі свої справи. Вона б, мовляв, не зуміла так.

— Звичайно, у вас діти, ви можете тішитись з ними вдома, ви не обтяжені громадськими обов'язками, як наша сестра, — говорила вона і радила, щоб я дав дітям добру освіту або послав їх до військового училища, що все це, кінець кінцем, окупиться... Справді, то була жінка з добрим серцем — вона щомісяця ходила сповідатися.

Ви, може, віднесете роботу відповідальника до непродуктивної, але я вам скажу, що вона була суспільнокорисною. Коли я інколи особливо добре грав, то шеф забував вигнати справжнього винуватця. Тепер інші часи, але все ж шкода мого мистецтва, особливо, коли я в ньому досяг найвищої майстерності. Не кажіть, що вона принижувала людську гідність. Якщо йдеться тільки про це, то не турбуйтеся. Але не знаю, чи зрозумієте ви мене... Я вже питав на народних підприємствах і в колективах, чи не потребують вони відповідального радника, бо це звучить краще звичайного «відповідальника». І знаєте, що мені сказали? Що вони вже тепер працюють по-новому і що хочуть справді стати передовими... А ви ще базикаєте про підтримку мистецтва! Я вам пропоную мистецтво, яке поєднує в собі психологію, міміку й акробатику. Я б пішов з ним ще куди-небудь, але куди? Хіба за океан? Але я б не витримав конкуренції. Там у ролі відповідальників виступають цілі уряди. А що я? Відповідальник-індивідуальник! Тих відповідальників, яких лають і яким платять за океаном, — їх люди називають запроданцями.

Скажіть, до кого мені звернутися? Тут усе міцне, а там, де можна було б використати мою спритність, там усе й так хитається. Що ж робити?.. Мені здається, що я нічого не втрачу, якщо й справді щось робитиму...

Переклад з чеської.

Астраханська МТС (Ново-Василівського району, Запорізької області) своїм колісним скрепером копала в колгоспах ставки і силосні траншеї. Копала, поки сама в яму не впала. Хто ж вирив для неї яму?

У розпалі гарячої роботи на скрепері вибув з ладу шестеренчатий насос. Старший механік МТС зразу ж ухопився за папір і перо і написав листа директорові Осипенківського заводу шляхових машин. Просимо, мовляв, допомогти, адже оті скрепери ваш завод випускає, то, певно, має запасні насоси до них.

Директор заводу т. Губанов відповів, що завод не може продати насоса, бо це буде не по формі. А щоб було по формі, то треба звернутися до Міністерства сільського господарства СРСР, хай воно дасть відповідну вказівку в Харківській конторі «Південбудсільмашзбукт», щоб та відвантажила насоса.

Написали, послали... Харківська контора, хоч і має дуже довгу назву, відповіла коротко:

«Одержанням наряду насоса інших запчастин зверніться мінсільгосп. Лунієв».

Послухали Лунієва і звернулися до Укрголовсільгоспостачу Міністерства сільського господарства УРСР. Писали й телеграфували. Нарешті обізався заступник начальника Укрголовсільгоспостачу т. Прицкер. Він послав листа (наберіться духу, щоб прочитати) начальникові відділу запасних частин Харківської контори управління замовлень і збуту «Союзбудмехчастина» т. Себкові. У тому листі Прицкер просив Себка відвантажити Запорізькому облсільгоспостачу гідравлічного циліндра для Астраханської МТС.

Себко зразу ж відвантажив циліндр насоса. У МТС тільки руками сплеснули і написали Прицкеру: «Нам потрібен насос, а ви дали циліндра!...»

І пішло, і пішло... Пішли листи, пішли телеграми. Ідуть вони вже більше року. А скрепер стоїть. Траншеї копають лопатами.

Така біда спіткала й Погребищенську МТС на Вінниччині. І там став скрепер, бо вибули з ладу маслоснасос і гідравлічний циліндр. Почали керівники МТС писати в усі кінці: допоможіть, люди добрі, гаряча пора, треба копати силосні траншеї, а скрепер стоїть. А «люди добрі» тільки відписуються.

Дійшли керівники МТС аж до Москви, до всесоюзної контори «Союзбудмехзапчастина». Звідти відповіли, що цього разу, порушуючи встановлену форму, роблять виняток і дають наряд на насос прямо Осипенківському заводу.

Ждали в МТС звістки з заводу — не діждалися. Написали листа директорові заводу, тому ж таки т. Губанову. Прийшла відповідь, щоб вислали гроші. Переказала МТС заводові гроші. І що ж? Як у воду...

Писали з МТС на завод, телеграфували; ні одвіту, ні привіту, ні грошей, ні товару...

Л. ГРОХА.

— І пощастило ж йому влаштуватися в центрі...

Терекотило

Варто гукнути, кинути клич —
Речі уже забира:
— Як же не їхати?! Дивна річ!
Іду! — кричить. — Ур-р-ра!!!

Проводи. Квіти. Потиски рук.
Пісня навкруг луна.
Більше як тиждень коліс перестук.
Ось уже й цілина.

Голі степи. Далеко вода.
Швидко розкис, до сліз:
— Ні, не для мене ця Кулунда, —
Важко тут! Хай їй біс!

Місяць, і він — на будові десь
На берегах Дніпра.
Чує: рушають з міст в МТС.
— Іду! — кричить. — Ур-р-ра!!!

Проводи. Квіти. Потиски рук.
Теплі услід слова.
Іде в вагоні, «Ой, гук, мати, гук...»
З хлопцями він співа.

В перший же день запарився весь
(Трактор не те, що «ЗІС»!)
— Ні! Не для мене ця МТС —
Важко тут! Хай їй біс!

Чує: — Рушай, комсомол, на Донбас!
Каже: — Й мені пора. —
Речі на плечі, і — в добрий час!
— Іду! — кричить. — Ур-р-ра!!!

Проводи. Квіти. Потиски рук.
Пісня навкруг луна.
Два дні піряд коліс перестук.
Край новий виринна.

Радо в сім'ю прийма новаків
Шахта 17-біс.
Він же у шахті аж побілів:
— Страшно як! Хай їй біс!

Думав: калитка бездонна тут —
Гроші лиш загібай!
Бачить: дає їх тільки за труд
Славний Донецький край.

Знову вичікує слухну мить,
Знову — по вітру ніс.
Хто ж у душі цього хлопця сидить?
Заець?

Скоріше —
лис.

В. ЛАГОДА.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

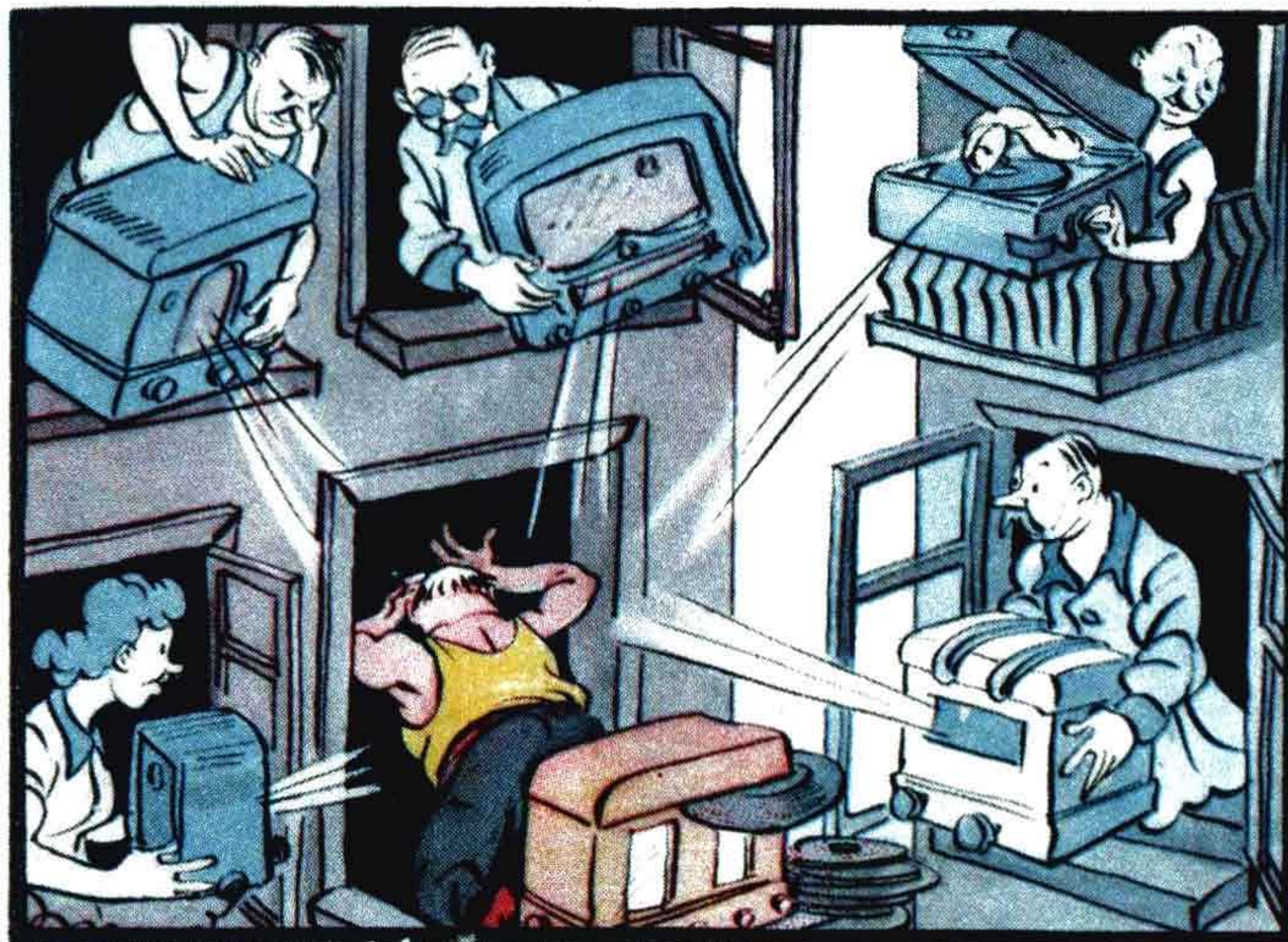
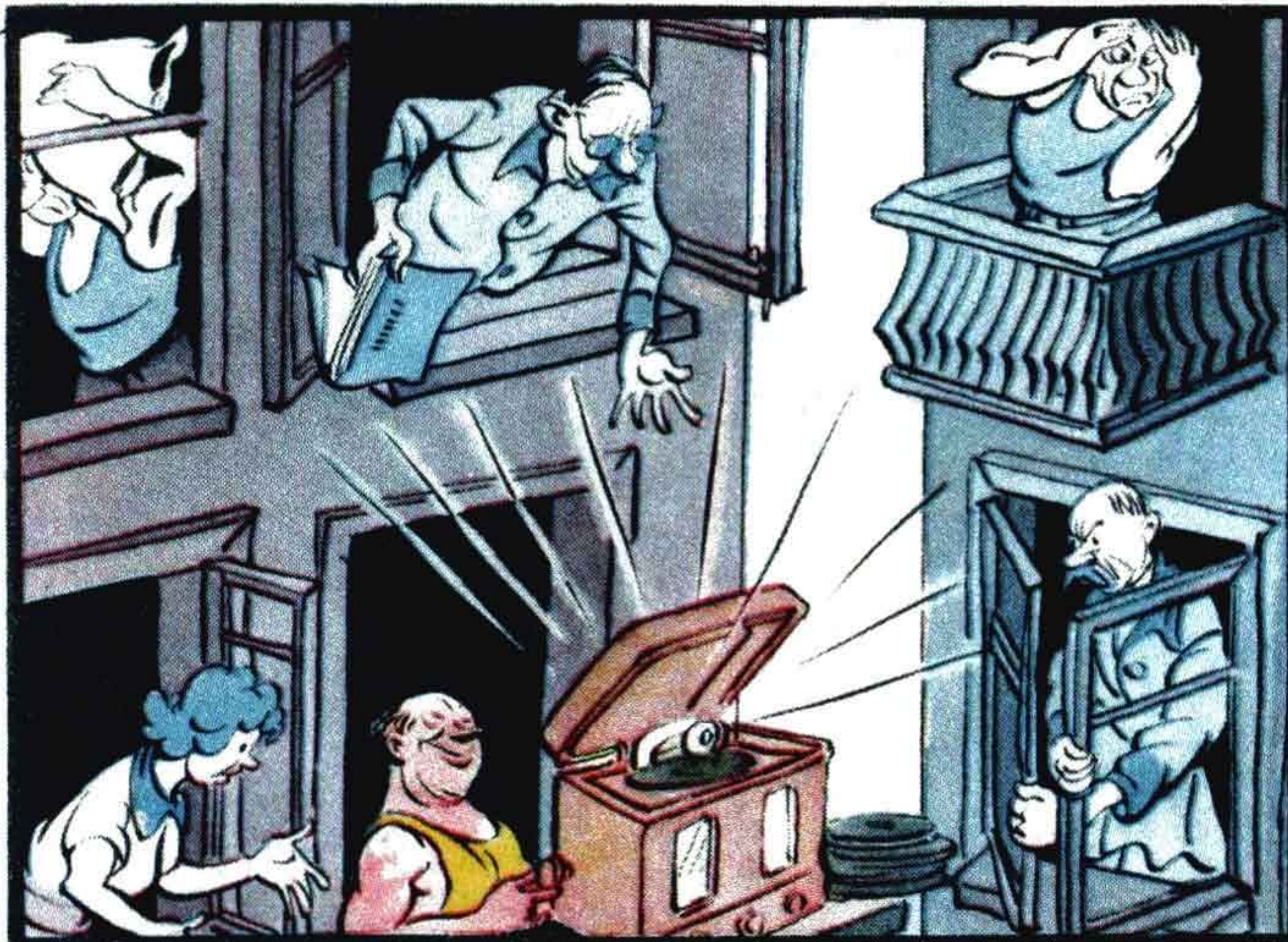

— Галочко, вітайте мене! Я поступаю в інститут фізкультури.
— Хіба у вас є для цього об'єктивні дані?
— Величезні! Там мій дядько кафедрою завідує.

ЗАСТОСУВАЛИ САНКЦІЇ

Повчальна історія в двох картинках.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

КОНЬКИ НАСИПОМ

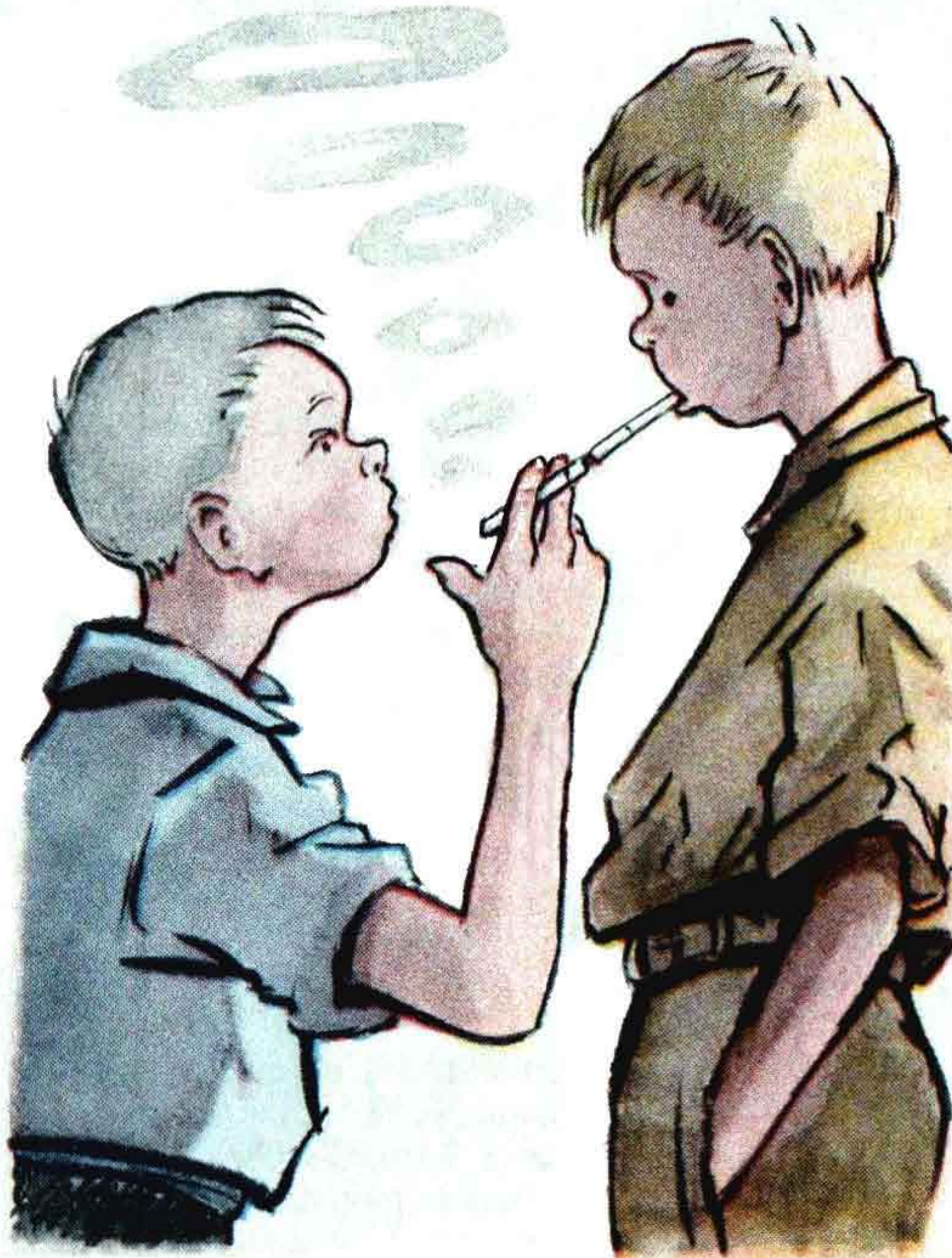
На металоштампувальному заводі Дніпропетровського міськпромкомбінату штамнують коньки «снігуронька». Штамнують, запаковують і відправляють в усі кінці, щоб продавали їх продавці, купували покупці. Але як запакувати, про це варто розказати.

Сяк-так збивши діряві ящики, накидають у них кучу коньків, потім досипають ящики дрібнішим залізом — шрубами, пластинками, ключами, забивають ящики цвяхами — і будьте здорові. Розбирайте там, на базах і в магазинах, що до чого. Наше діло — штампувати, ваше діло — продавати.

Дуже далеко можуть забігти дніпропетровські ковзанярі з таким пакуванням, якщо їх ніхто вчасно за поли не схопить!

ЗВИЧКА — ДРУГА НАТУРА

Мал. З. ТОЛКАЧОВА.

— Пити я вже давно покинув, а от скільки років пробую кинути курити, — ніяк не вдається.

Там, де бездіяльна кооперація, — простір для спекулянтів.

Мал. Л. БОЙКА.

Ох, яблучко, куди котишся?

ЖЕЗВИГАНІ ПРИГОДИ

Привласнив ідальню голова колгоспу «Червоний Партизан» (Тельманівський район, Сталінської області) т. Лозицький. Ідальню було відкрито для учнів Греково-Олександрівської середньої школи, а т. Лозицький самочинно захопив її і перетворив на контору колгоспу «Червоний Партизан».

З'їхала з глузду автокінопересувка Носівського райвідділу культури на Чернігівщині. Замість кінокартин вона раптом почала пересувати дрова з лісу на квартири працівників райвідділу культури.

Явище масового облисіння спостерігається серед зубних щіток, які випускає у продаж Ворошиловградський м'ясокомбінат. Виявлено, що збудниками цієї хвороби є бракороби.

Ти гнівно і цілком справедливо картаєш тих, хто не береже зелені насадження. А от голову колгоспу т. Тарабару обходиш. Воно й зрозуміло: голова колгоспу ім. Мічуріна — не з тих. Колгоспну лісосмугу, насажену на площі 35 га, він дуже і дуже береже, нікого до неї не підпускає і нікому не дозволяє торкатися бур'янів, які височать там густою стіною.

Це — неабиякі бур'яни, вони такі високі і товсті, як дерева на лісосмузі.

За цими деревами т. Тарабарі вже і лісосмуги не видно.

Б. КОЛОМІЄЦЬ,
агролісомеліоратор МТС.

Глухівський район,
Сумської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

У місті Хмельницькому, — як, між іншим, і в усіх інших обласних центрах республіки, — є така організація: облмісцевпаливпром. Уже сама назва говорить про те, що ця організація керує підприємствами місцевої і паливної промисловості.

У тому ж місті Хмельницькому — як, до речі, і в усіх інших обласних центрах України, — функціонує ще одна установа: обласний паливний трест. Він теж керує. І не аби чим, а тими ж паливними підприємствами, які підпорядковані облмісцевпаливпрому.

Невже так багато мороки з тим паливом, що про нього повинні турбуватися аж дві організації? І як вони, ці організації, розподіляють між собою обов'язки: хто з них ходить в ліс, а хто — по дрова?

Скільки ми не допитувались у Хмельницькому, в чому смисл існування в одній системі двох паралельних керівних апаратів, — ніхто нам нічого не відповів.

Може, Перче, тобі відповідь на наше запитання міністр місцевої і паливної промисловості УРСР т. П. П. Гриценко?

П. ФАЛИНСЬКИЙ,
нач. кредитного сектора
обласної контори Держбанку.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Дощик, дощик капає дрібненько... Проте, капає лише на вулиці. А якщо, скажімо, зайти в будинок № 8-а по вулиці Лисенка в Києві, — то там вже не капає, а... тече. Тече із стель на стіни, на столи, на ліжка.

Вже багато років у цьому будинку протікає дах. Давно в квартирах валиться штукатурка. І давно уже республіканська контора «Заготзерно», якій належить цей житловий будинок, нахваляється, що ось-ось почне його ремонтувати. Але тільки нахваляється.

Жильці звертаються до редакцій газет. Сам керівник української контори «Заготзерно» т. Заріччан та його заступник т. Кулик заспокоюють редакції, навіть точні строки ремонту визначають і... зразу ж про ці строки забувають.

А з даху, між іншим, все більше тече а будинок все більше руйнується.

Кажуть, що вода, капаючи в одне місце, камінь довбе. Керівникам республіканської контори «Заготзерно» вода не страшна. Вони міцніші за камінь.

С. КУДРЯШОВ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Придбав наш колгосп ім. Тельмана на Кобеляцькій міжрайонній базі «Сільгоспспостач» підвісну дорогу. Хороша дорога! Одним тільки погана, що нею користуватися не можна. Коли її на фермі почали збирати, то виявилось, що неvistачає стикових з'єднань: нам їх не додали, а якось іншому колгоспові передали.

Відтоді вже минує не один день, не один тиждень, не один місяць. Ми раз у раз допитуємося про свої стикові з'єднання, а працівники бази раз у раз нам відповідають, що вони їх розшукують...

Перевір, Перче, чи не шукають вони вітра в полі.

Ново-Санджарський район,
Полтавської області.

І. ЧЕРНЯВСЬКИЙ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Наша аптека № 112 міститься в селищі рудника ім. Карла Лібкнехта. Обслуговує вона 23 тисячі жителів, лікарню, медпункти, нічний санаторій, дитячі заклади.

А приміщення аптеки, немов тая рукавиця, про яку в казці говориться. В одній кімнаті, площею 35 кв. метрів, і прийомна, і асистентська, тут же й посуд миють. Запас медикаментів у цій же кімнаті лежить, бо підсобного приміщення нема.

Голова райради, голова міськради, керівники рудника уже не раз і не два обіцяли виділити просторе приміщення для аптеки. Але ж їхні слова, як полова, легко за вітром летять.

Пропиши ім, Перче, такі ліки, щоб вони зрозуміли, що в цих умовах лікувати людей неможливо.

Може, тоді і в нас буде, як в аптеці!

О. СОКОЛОВА,
керуюча аптекою.

м. Кривий Ріг.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Про зловживання службовим становищем і негідну поведінку голови Сталінського обласного комітету ДТСААФ Цаценкіна К. М. писалося у фейлетоні «Розбита дружба» («Перець» № 2). Після виступу «Перця» Цаценкіна К. М. з роботи знято.

★ У фейлетоні «Новоявлені бубнари» («Перець» № 6) говорилось про відсутність контролю за доглядом садів і виноградників на Закарпатті.

Колегія Міністерства сільського господарства визнала критику правильною. За недостатній контроль за станом садівництва й виноградництва в області начальника Закарпатського обласного управління сільського господарства т. Здоровцю оголошено догану.

★ У листі до редакції («Перець» № 7) розповідалося про те, що Теофіпольська райспоживспілка продала колгоспові ім. Сталіна духовий оркестр, додавши до нього, як навантаження, 10 піонерських барабанів.

Як повідомила Хмельницька облспоживспілка, піонерські барабани прийняті райспоживспілкою назад. На винних у порушенні правил торгівлі накладено стягнення.

★ У тому ж номері журналу в замітці «Що за комісія» критикувалося директора Кіровоградського міськкоопторгу Пашковського, який порушував порядок прийому на комісію продуктів від колгоспів і колгоспників.

Голова правління Кіровоградської облспоживспілки т. Романов повідомив, що Пашковського за це з роботи директора міськкоопторгу знято.

★ У № 8 журналу було надруковано фейлетон «Неробозахисна станція» — про роздуті штати на лісозахисній станції Львівської залізниці на ст. Зімні Води.

Управління Львівської залізниці повідомило, що адміністративно-управлінський апарат станції скорочено майже на 50 процентів.

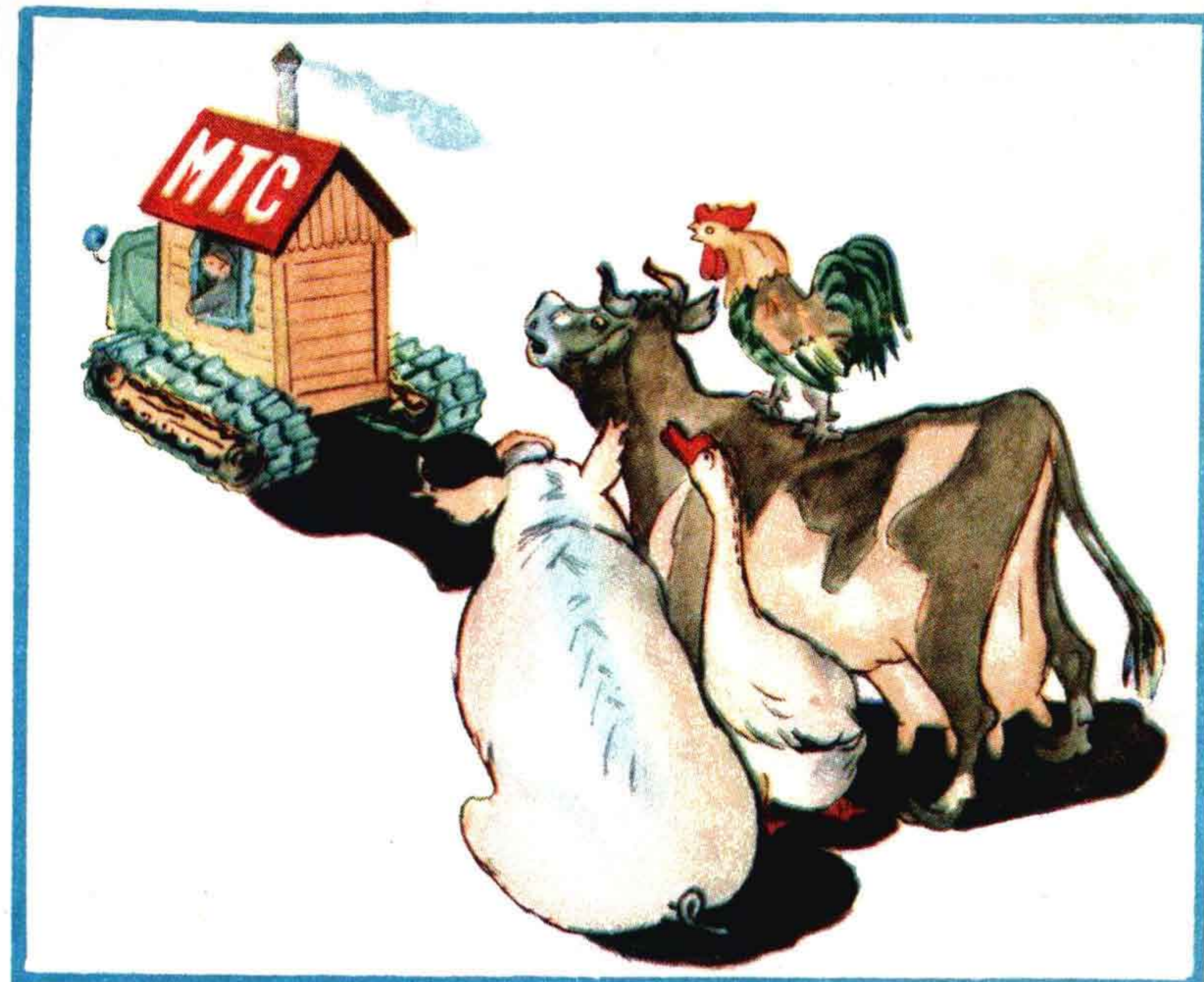
★ У фейлетоні «Ще одне нагадування», надрукованому в № 10 журналу, «Перець» критикував ряд «мовчальників», які уперто не реагували на листи трудящих, надіслані їм редакцією для вжиття заходів. Зокрема критикувався в цьому фейлетоні й перший секретар Сарненського райкому партії т. Холявчук.

Як повідомив секретар Ровенського обкому партії т. Казаков, бюро обкому визнало критику правильною. За бюрократичне ставлення до листа, надісланого редакцією, т. Холявчуку вказано й попереджено, що в разі повторення подібних випадків до нього будуть вжиті суворі заходи партійного впливу.

Білоруський ТУМОР

Малюнки з журналу «ВОЖИК» (Мінськ).

— Хатко, хатко, повернися до нас
лицем!

Відсутність комплексної механізації, й зокрема механізації допоміжних процесів виробництва (відвантаження, вивезення готової продукції тощо) зводить нанівець увесь ефект од роботи найкращих удосконалених верстатів і машин.

Котрий уже рік цьому волів хвоста
крутять?

КОЛГОСПНА КОПИЛКА

— Ми правильно підраховали. Сто
таких п'ятачків дадуть сто тисяч
карбованців прибутку.

